

Rose

ทั่ว
ยทอ 江湖
1 ภาค มิแต่สิ่ง
อัศจรรย์ 奇
แฟนลิค 葩
3

语笑阑珊
อวี๋เซี่ยวหลานซาน เซียน
ไซจิง แปล
Eno วา

Rose

江湖遍地是奇葩
ทั่วยุทธภพ
มีแต่สิ่งอัศจรรย์พันลึก 3

语笑阑珊

อวี๋เซี่ยวหลานซาน

เขียน

ไซจิง

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

Rose

เจ้าอาวาส ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้ชำนาญการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกิด กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตนพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศตก วัฒนาสุโขธังค์ ที่ปรึกษา อองจ จิระอ - บรรณาธิการบริหาร วิจินดา เมื่อกบวชา
บรรณาธิการ กุลทรัพย์ ทรัพย์เสริมวงศ์ กรรมการบริหารงาน ศิริพร บุญผาติกร
ซอชิดเดอร์ อัศวินา สุทธิ - ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมาลักษณ์ เขยกลิน - ออกแบบปก สิริพร กิจวัตร
ออกแบบบุปผา ชินวัชร ยศศิริพันธุ์ - คอมพิวเตอร์ สุจิตรา เล็กเลิด - พิสูจน์อักษร สุดสา กังกัน
รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวระขอ
ฝ่ายการตลาด พรรัตน์ รูปส, สิริระ วิมา, บุรีตรม มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

แม้เราจะดูออกว่าเส้นเขียนเพื่งกับเยี่ยจิ้นรักกัน แต่ทำที่พ่อแ่งแ่งอน
ของทั้งคู่คงทำให้คุณนักอ่านว่าวุ่นใจไปบ้างว่าเมื่อไหร่พวกเขาจะลงเอยกัน
สักที ซึ่งในเล่มนี้มีเฉลยปมของทั้งคู่แน่นอนค่ะ

ส่วนด้านคู่อุปรับตัวฉกาจของฝ่ายธรรมะอย่างลัทธิมารก็ยังคงไม่รามือ
วางแผนการต่างๆ นานาเพื่อความเป็นใหญ่ในยุทธภพ จึงไม่วายที่จอมยุทธ์
คนเก่งอย่างจินลั่วอวี่และพรรคพวกต้องออกโรงอีกครั้ง

ที่สำคัญคือในเล่มนี้ เราจะได้พบกับตัวละครสำคัญจากเรื่อง *เล่ห์กล
จักรพรรดิ* ด้วย แต่ขออุบไว้ก่อนนะค่ะว่าเขาเป็นใคร

ถ้าอยากรู้เรื่องราวทั้งหมดแล้ว เราไปอ่านกันเลยดีกว่าค่ะ

Rose

จากใจผู้แปล

เชื่อว่าผู้ที่อ่าน *เล่ห์กลจักรพรรดิ* มาก่อนคงจะสับสนพอสมควรว่าทำไมในเรื่องนี้เส้นเขียนเฟิงถึงมีท่าที่รังเกียจรังอนเย้ยจิ้น ส่วนเย้ยจิ้นเองก็ดูจะมีปมอะไรกับเส้นเขียนเฟิงเช่นกัน ซึ่งมันต่างจากที่ปรากฏในเรื่อง *เล่ห์กลจักรพรรดิ* ธิลลับ ก็อย่างที่เคยบอกไว้นั้นแหละค่ะว่า *ท้าวยุทธภพ* มีแต่ *สิ่งอัศจรรย์* พันลึกดำเนินเรื่องก่อนเล็กน้อย เรื่องราวความรักของทั้งคู่ใน *เล่ห์กลจักรพรรดิ* จึงเป็นช่วงที่ลงเอยกันแล้ว ส่วนในเรื่องนี้นั้นจะเป็นการบอกเล่าความเป็นมาและปมปัญหาความรักของเส้นเขียนเฟิงและเย้ยจิ้นก่อนจะสมหวัง

ถ้าใครเดาว่าการตั้งตัวเป็นศัตรูกันของทั้งสองมีเบื้องลึกเบื้องหลังอะไรบางอย่างละก็คุณเดาถูกแล้วค่ะ แต่ขอเตือนเอาไว้ก่อนว่าพออ่านถึงตอนเฉลยสาเหตุแล้วอาจจะมึนหัวร้อนเส้นเขียนเฟิงกันบ้างไม่มากนักน้อยแน่นอน เราเองตอนแปลเจอต้นสายปลายเหตุยังอดโมโหแทนเย้ยจิ้นไม่ได้เลยละ แต่อย่าไปกลัวนะคะ ขึ้นชื่อว่าเป็นงานเขียนของคุณอวี๋เซี่ยวหลานซาน ไม่ต้องกลัวว่าจะชม มีแต่จะหวานมดชื่นเท่านั้นแหละ สบายใจหายห่วงได้เลยค่ะ

นอกจากที่กล่าวมาแล้ว เล่มนี้ยังมีตัวละครที่คั่นหน้าคั่นตาจากเรื่อง *เล่ห์กลจักรพรรดิ* โผล่มาให้หายคิดถึงอีกต่างหาก เล่มนี้เลยเป็นเล่มที่เราแปลสนุกเป็นพิเศษ เพราะเหมือนได้กลับไปรำลึกความหลังกับเพื่อนเก่าที่ห่างหายไปนาน เราหวังว่าทุกคนจะสนุกสนานในการอ่านเล่มนี้เหมือนกับเรานะคะ

ไฉฉิง
ผู้แปล

บทที่ 97

พีใหญ่กับพีสะใภ้!

ทุกคนย้ายกลับมาอยู่ด้วยกัน!

เมื่อเทียบกับ หมู่บ้านน้อยอันเงียบสงบที่ระงมไปด้วยเสียงกรริ่ง และจิ้งจั่นเรไร ตำบลหลินสุ่ยนั้นมีกลิ่นอายโลกียะมากกว่าอย่างชัดเจน

ยามราตรี เส้นเขียนหลินนอนอยู่บนเตียงพรางฟังเสียงพูดคุย กระซิบกระซาบขององค์กรกังเงาบนหลังคา รู้สีกว่าช่วงเวลาก่อนหน้านี้ช่างเหนือจริงเสียยิ่งกว่าห้วงฝัน

“หลับเถอะ” ฉินเส้าอวี๋ดึงเขาเข้ามาในอ้อมกอด

“จิบ!” ก่อนชนลูกหนึ่งกระโดดขึ้นมานั่งบนผ้าห่มอย่างสดใสร่าเริง ดวงตาเมสึดัวดำคู่นั้นวาววับ

ฉินเส้าอวี๋ขมวดคิ้ว กำลังเตรียมจะโยนมันลงไป ทว่าเส้นเขียนหลิน กลับผลักประมุขฉินออกแล้วคว้าเพิงหวงน้อยมากอดก่อนจะกลิ้งตัวไปนอนซดผับ

“จิบ” เหมาจิวเอาหัวถูไถฝ่ามือเขา ตัวของมันหอมฟุ้ง แถมชนกับกุญแจนุ่มนวลเป็นที่สุด นั่นก็เพราะเหล่าองค์กรกังเงาเพิงจะอาบน้ำให้มันมานะสิ!

เส้นเขียนหลินลูบตัวมันเบาๆ การกระทำนั้นแสนจะอบอุ่นอ่อนโยน และน่ารักน่าใคร่เหลือเกิน

ประมุขฉินเห็นแล้วอิจฉาริษยา จึงสวมกอดเขาจากด้านหลัง

“หลิงเออร์”

“เห็?” น้าเลียงเลินเขียนหลลงแฝงความเกียจคร้าน
ฉนเล้าอวี่ก่อดรดเขาแน่นยั้งขึ้น “เราไม่เอาลูกชายแล้วดีหรืไม่”
เลินเขียนหลลง “...”

พูดจาเพ้อเจ้ออะไรของนายเนี้ย

เหมฉฉอ้าปากหาหวอด ดูทั้งชื้อบื้อทั้งไรเดียงสา

“ไม่ดี!” เคะน้อยแซ่เลินมีจุดยืนแน่วแน

“เห่นนั้นตอนนอนก็ห้ามกดมัน” ฉนเล้าอวี่หนีบคอเหมฉฉขึ้นมา

เลินเขียนหลลงตะลิตะลานถาม “เจ้าจะเอามันไปไว้ไหน”

ฉนเล้าอวี่เงื่อมือฟาดสายลม ทันใดนั้นกระเบื่องบนหลังคาแผ่นหนึ่ง
พลันพลิกเปิด ชั่วอึดใจต่อมาเหมฉฉก็พุ่งออกไปราวกับลูกธนูไฟ
องครักษ์เงารบโยนเมล็ดแดงทั้ง กระวีกระวาดยื่นมือไปรับเหมฉฉ
แทบไม่ทัน

เลินเขียนหลลง “...”

สีหน้าฉนเล้าอวี่ไร้ความอนาทรร้อนใจ โถมเข้าไปทาบทับแล้วประกบ
จูบกลีบปากอีกฝ่ายไว้ทันที

องครักษ์เงาวางกระเบื่องแผ่นที่หลุดออกกลับเข้าที่อย่างไม่ลังเล

ดูไม่ได้...เดี๋ยเป็นตาгүйยงเอา!

อยู่ดี ๆ สภาพแวดล้อมก็เปลี่ยนแปลงกะทันหัน ทีแรกเหมฉฉจะงัก
ไปครู่หนึ่ง แต่ต่อมาก็อ้าปากขอกินเมล็ดแดงกับเขาด้วย

องครักษ์เงานั่งล้อมวงต้อนรับมัน พลางลอบทอดถอนใจว่าเหมฉฉ
ช่างน่ารักบ้องแ้วจริง ๆ...เหมือนกับนายหญิงของเราอย่างกับแกะ แค่ดูก็รู้
แล้วว่าเป็นแม่ลูกกัน

คู่ควรแก่การปรบมือให้รั่ว ๆ โดยแท้

ภายในห้อง เคะน้อยแซ่เลินกำลังตำหนิบุรุษของตนอย่างเกรี้ยวกราด
“เจ้าทำเกินไปแล้วนะ!” ถึงชั้นโยนลูกชายทิ้งเลยเหอะ! ไหนล่ะรักบริสุทธิ
ของคนเป็นพ่อล่ะ!

“ห้ามเจ้านอนกอดคนอื่น” ฉนเล้าอวี่จับนิ้วเขาไว้ “นกกัไม่ได้”

เลินเขียนหลลง “...”

เส้นเขียนหลังไม่รู้ว่าจะทำสีหน้าแบบไหนใส่ฝ่ายตรงข้ามดี
จินเล้าอวี๋ก็อดเขาแน่น “นอนหลับพักผ่อนให้ดี พรุ่งนี้เช้าข้าจะพาเจ้า
ไปหาเขียนเฟิงกับเยี่ยจิ้น”

“เอาลูกชายไปด้วยนะ” เส้นเขียนหลังเอ่ย
จินเล้าอวี๋ก็มึนศีรษะขบจูบดูแต่ไม่ลืมนึก
เส้นเขียนหลังปิดปากเงียบอย่างรู้ความ
ท่านจอมยุทธ์ วิธีแสดงออกยามหึงหวงของท่านนี่มันโคตรจะเด็กน้อย
จริงๆ เลยนะ

เนื่องจากไม่แน่ใจว่าภายในตัวเมืองจะมีสายลับของลัทธิมารแฝงตัวอยู่หรือไม่
จินเล้าอวี๋จึงรอให้ถึงช่วงเย็นย่ำของวันถัดไปเสียก่อนค่อยพาเส้นเขียนหลัง
ออกจากเมือง มุ่งหน้าไปยังหมู่บ้านเล็กๆ ทางตอนเหนือ

กำลังฝึเท้าของอย่างก้าวขาหิมะยอดเยี่ยมยิ่ง เทียงคิ่นก็ไปถึงจุดหมาย
ปลายทางแล้ว

จวนสี่ขวบดำแผลงรันอยู่ท่ามกลางหมู่ไม้ แลดูโอ้อวดตระการตายิ่ง
“พี่ใหญ่” เส้นเขียนหลังพลิกกายลงจากหลังม้าก่อนจะวิ่งเข้าไปข้างใน
“หลังเออร์ เล้าอวี๋” เมื่อเส้นเขียนหลังได้ยินเสียงความเคลื่อนไหว
ก็เดินออกมาจากตัวเรือน เขาไม่เพียงหอมฟุ้งไปทั้งตัว แต่เลื้อยคลมยาว
สีฟ้าครามก็ยังเปรอะเปื้อนซาดทาแก้มไปทั่ว ซ้ำร้ายบนแผ่นอกยังเปียกน้ำ
เป็นดวงใหญ่อีกต่างหาก สภาพกระเซอะกระเซิงเหลือแสน!

เส้นเขียนหลังชะงักงันไปชั่วครู่ นี่มันการแต่งตัวพิลึกพิลั่นอะไรวะ
ครับเนี่ย

จินเล้าอวี๋เองก็เผยแวตายากจะบรรยายออกมาเช่นกัน
“เข้าเรือนไปแล้วค่อยคุยเถอะ” เส้นเขียนเฟิงแลดูอ่อนเปลี้ยเพลียใจ
อย่างเห็นได้ชัด

“พี่ใหญ่เยี่ยเป็นคนทำอย่างนั้นหรือ” เส้นเขียนหลังเดินไปพลงกระซิบ
ถามไปพลง

จากนั้นใครบางคนก็ตวาดแหวออกมาจากในห้องทันที “ไม่ใช่!”

เล่นเขียนหลัง “...”

“ไม่ใช่เจ้าแล้วจะให้มันเป็นผีที่ไหน” ฉินเส้าอวี๋ผลักเปิดประตูห้องนอน แล้วเยาะหยัน

เยี่ยจิ้นนั่งคลุมโปงอยู่บนเตียง แม้สีหน้าจะยังขาวซีดไปบ้าง แต่แวต่ายยังคงหยิ่งโสถือตัวอย่างยิ่งยวดจนแทบจะลั่นปรือออกมาทีเดียว!

“ตกลงมันเกิดอะไรขึ้นกันแน่” เล่นเขียนหลังมองกระปุกแป้งชาดที่พลิกคว่ำอยู่บนพื้นอย่างไม่เข้าใจ

เยี่ยจิ้นสีหน้าเกรี้ยวกราด “เจ้านั้นจะให้บิดาแต่งตั้งเป็นสตรี!”

เมื่อคำพูดนี้หลุดจากปาก เคะน้อยแซ่เล่นก็ตะลึงงัน! ฉับพลันจึงเหล่มองพี่ชายของตนด้วยแวตาราวกับจะบอกว่า “ว้าว ที่แท้เฮียก็มีรสนิยมพิเรนทร์ชอบให้แต่งครอสเตรสนี่เอง ฮาร์ดคอร์นำดูเลยนะเราเนี่ย” อะไรทำนองนี้!

เล่นเขียนเพ็งกั๊ดฟันกรอด แล้วเขมมะเหงกเขาอย่างแรง ก่อนจะกลั่นเสียงคำรามพลางเอ่ย “คิดอะไรของเจ้านะ!”

“ข้าไม่ตกลง!” เยี่ยจิ้นดูร้ายน่ากลัวยิ่ง

เล่นเขียนหลังผงกศีรษะ ถูกแล้ว ไม่ควรตกลง ถ้าเฮียชอบแต่งตัวเป็นผู้หญิงนักก็แต่งเองไปสิ!

“นี่ข้าทำก็เพราะหวังดีกับเจ้านะ!” เล่นเขียนเพ็งถลึงตาใส่เยี่ยจิ้น

เยี่ยจิ้นเองก็ถลึงตากลับอย่างไม่กลัวเกรงเช่นกัน “ถึงอย่างนั้นข้าก็ไม่ตกลงอยู่ดี!”

เล่นเอาเล่นเขียนเพ็งถึงขั้นเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟันเลยทีเดียว

“เจ้าคิดจะส่งเยี่ยจิ้นออกจากเมืองหรือ” ฉินเส้าอวี๋มองสายสนกลในออก

เจ้าหุบเขาเยี่ยใช้ผ้าห่มคลุมโปงด้วยความโมโหโโส

เล่นเขียนเพ็งพยักหน้า “หลายวันก่อนเขาถูกวิหคกลางมรณะทำร้ายจนบาดเจ็บ พิษในร่างก็ยิ่งขับออกไม่หมด ประจวบกับที่เมื่อไม่นานนี้มีคนในหมู่บ้านจะส่งลูกสาวออกเรือน ข้าจึงคิดจะให้เขาปลอมตัวเป็นญาติฝั่งเจ้าสาวแล้วปะปนออกไปพร้อมกับพวกเขา จะได้รับกลับไปเช่นน้ำพุร้อน

เขียนเยี่ยที่หุบเขาเพื่อถอนพิษโดยเร็วที่สุด”

“เช่นนั้นทำไมเจ้าไม่แต่งตัวเป็นสตรีแล้วออกจากเมืองไปพร้อมกับข้า”
เยี่ยจิ้นยืนศีรษะออกมากครั้งหนึ่ง

เส้นเขียนเฟิงชี้ตัวเอง “เจ้าเคยเห็นตรูณางโหนดสูงใหญ่เท่าข้าบ้าง”
เว้นแต่ว่าพวกลัทธิมารจะป้อนยานี้มเท่านั้นแหละถึงมองไม่ออก!

เยี่ยจิ้นได้ยินเช่นนั้นก็ควั่นอกหู “เจ้ากล้าหาว่าข้าเดี้ยงอะไร!”

หมอนี้จับใจความเป็นกับเขาไหมเนี่ย! เสียงอะอะไวยวายของเจ้าตัว
เล่นเอาเส้นเขียนหลังหน้ามืด จะทุบตีก็ไม่ได้ จะเถียงก็ไม่ชนะ มันช่าง
น่าโมโหเหลือเกิน

“ปลอมตัวไม่ได้” ฉินเล่าอวี๋เองก็สายหน้า

เยี่ยจิ้นพลันเหลือบมองเขาด้วยสายตาราวกับพบสหายร่วมอุดมการณ์
เส้นเขียนเฟิงน้วนหน้า “เพราะอะไร”

ฉินเล่าอวี๋กล่าวหน้าตาเฉย “เพราะเขางามเกินไป”

เยี่ยจิ้นแทบจะกระอักเลือด นี่มันเหตุผลบ้าบออะไร

“สตรีในหมู่บ้านส่วนใหญ่น่ารักใสซื่อ โหนดเลยจะมีหน้าตาเช่นนี้”
ฉินเล่าอวี๋เอ่ยต่อ “หากปลอมเป็นขอทานก็ยังพอเอาเขมาชี้ถ้าหากหน้าตาได้
แต่หากแต่งเป็นญาติที่ตามไปส่งตัวเจ้าสาวแล้วละก็ เกรงว่าหากเขียนคิ้ว
ทาตาบนใบหน้านั้นจะกลายเป็นดึงดูดความสนใจของผู้คนไป”

เยี่ยจิ้นคับแค้นใจ “บิดาจะตัดขาดกับเจ้า!”

เส้นเขียนเฟิงได้ยินเช่นนั้นก็ขมวดคิ้ว เห็นได้ชัดว่าไม่เคยพิจารณา
ประเด็นนี้มาก่อน

สายลมเย็นหอบหนึ่งโชยเข้ามาในห้อง พาให้เยี่ยจิ้นไอคอกแฉึก

เส้นเขียนหลังกำลังตั้งท่าจะไปช่วยรินน้ำให้เขาสักถ้วย ทว่าเส้น-
เขียนเฟิงกลับก้าวเข้าไปห่มผ้าให้ตัดหน้าเสียก่อน “พักผ่อนเถอะ”

เยี่ยจิ้นถลึงตามองเขาอย่างไม่ลดละ

“ฟຽ່ນนี้เข้าค่อยว่กััน” เส้นเขียนเฟิงแวดตาแฝงความเอือมระอา
ลอบทอดถอนใจ

จากนั้นสายตาอันเฉียบแหลมของเข่น้อยแซ่เส้นก็สังเกตเห็นว่าเจ้า

หุบเขาเยียไบหูแดงระเรื่ออยู่ครู่หนึ่ง

ข้อมูลที่กระโจนใส่หน้าแบบนี้มันช่างทำเอาคนเรารับไม่ไหวเสียจริง
หลังจากจัดแจงให้เยียจิ้นหลับพักผ่อนแล้ว ทั้งสามก็พากันไปอยู่
ที่ห้องด้านข้าง เพิ่งปิดประตูไม่ทันไรจินเล้าอวี่ก็กล่าวโต้งๆ “หลับนอนกัน
แล้วสินะ”

เอ่ๆ เล่นเขียนหลังถึงกับหูผึ่งทันที

ถามได้ดี!

“ไฉนน้องครักษ์เงาบอกว่าพวกเจ้าตกหน้าผา แท้จริงแล้วมันเกิด
อะไรขึ้นกันแน่” เล่นเขียนเพิ่งเปลี่ยนหัวข้ออย่างเยือกเย็น

“มาพูดเรื่องราวระหว่างพี่ใหญ่กับพี่ใหญ่เยียก่อนดีกว่าว่ามีเรื่องอะไร
กันแน่!” เคะน้อยแซ่เล่นขี้เมาที่เป็นที่สุด

เล่นเขียนเพิ่ง “...”

จินเล้าอวี่กลั่นท่า

“ข้าจะไปมีเรื่องอะไรกับเขาได้!” เล่นเขียนเพิ่งขมกลืนไม่ให้คำราม

เล่นเขียนหลังทอดถอนใจ “ก็ไม่เคยเห็นพี่ใหญ่เป็นเช่นนี้มาก่อนเลย
นี่นา”

เล่นเขียนเพิ่งจินอาจจนกลายเป็นมีน้ำโท เคะน้อยแซ่เล่นแผ่นแผ่น
ไปหลบหลังผู้ชายของตนอย่างรวดเร็ว ปฏิกริยาตอบสนองช่างรวดเร็วว่องไว
เสียนี้กระไร ถึงจะอยากเมาท์แคไหน แต่ถ้าถูกพี่ใหญ่ต่อขี้นมามันก็ไม่คุ้ม
หรอก!

เสียงกระแอมไอแผ่วเบาแว่วมาจากห้องด้านข้างอีกครั้ง

เล่นเขียนหลังพลันจับจ้องผู้ชายของตนด้วยแววตาเปี่ยมความคาดหวัง
รีบเข้าไปหาเสีเย!

เล่นเขียนเพิ่งเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ข้างเตียงมีน้ำอยู่ เขาไปเอามา
ดื่มเองได้”

ปากแข็งชะมัด เมื่อกี้ทำขยับไปหน่อยหนึ่งเห็น ๆ! เคะน้อยแซ่เล่น
นึกดูแคลนอยู่เงียบๆ ก่อนจะวิ่งปรี๊ดไปห้องด้านข้างเองเสียเลย

ฝ่ายเยียจิ้นที่กำลังเขม่นมองประตูด้วยความเดือดดาลนั้น พอเห็น

ชัดว่าคนที่มาเป็นใครก็ชะงักกึก “ทำไมถึงเป็นเจ้าของไม่ได้” ควรจะเป็นเจ้านั้นไม่ใช่หรือ

“ข้ามาเยี่ยมท่าน” เส้นเขียนหลังช่วยรินน้ำให้อีกฝ่าย “สองคนนั้นกำลังหารือกันอยู่ในห้องข้างๆ”

เยี่ยจิ้นรับถ้วยมาถือไว้แล้วกระเฝือกตัวเว้นที่ให้อีกฝ่ายนั่งลงข้างเตียง

“อันที่จริงพี่ใหญ่ของข้าหวังดีต่อท่านนะ รังอยู่ที่นั่นมันอันตรายเกินไป”

เส้นเขียนหลังกล่าว

เยี่ยจิ้นปราชัย “ถ้าบิดาไปแล้วเจ้านั้นบาดเจ็บขึ้นมาอีกใครจะรักษา”

เส้นเขียนหลัง “...”

กะแล้วเชื่อว่าต้องเป็นหนังรักโรแมนติก!

“ไม่พูดเรื่องนี้แล้ว ว่าแต่เจ้าเล่า” เยี่ยจิ้นถาม “วันนั้นหลังจากที่เจ้ากับเส้าอวี่บุกทะลุออกไปก็ไม่ได้ยินข่าวคราวอีกเลย ทุกคนร้อนใจจนแทบจะเสียดสีเสีย”

“เราพลัดตกหน้าผา แต่ได้เพิงหวงยักษ์ช่วยเอาไว้ จากนั้นก็พักรักษาตัวอยู่ในหมู่บ้านนั้นตลอด” เส้นเขียนหลังตอบ “นี่ข้ายังพาเพิงหวงน้อยกลับมาตัวหนึ่งด้วยนะ”

“จริงหรือ” เยี่ยจิ้นตื่นตะลึง “เมื่อวานได้ยินองครักษ์เงาบอกอยู่ข้างนี้กันว่าเขาหลุดจาเหลวไหล”

เส้นเขียนหลัง “อืม คราวหน้าจะพามาให้ท่านดู”

“นี่มันวาสนาประเภทไหน” เยี่ยจิ้นอิจฉาตาปรือสุดแสน “พลัดตกหน้าผาแล้วยังไปเก็บเอาเพิงหวงกลับมาได้ด้วย!”

เค่น้อยแซ่เส้นพึมพำในใจ...นายเก็บพี่ใหญ่ฉันมาได้ก็ไม่ได้แล้วแล้วว!

เสียงนกร้องโหยหวนดังลอดมาจากนอกหน้าต่าง ภายใต้อำนาจอันมืดมิดช่างฟังดูแจ่มชัดจนทำเอาขนพองสยองเกล้าไปหมด เยี่ยจิ้นถอนหายใจ “เป็นวิหคกลางมรณะ ช่วงนี้ชาวบ้านชาวช่องต่างก็ไม่มีใครกล้าก้าวออกนอกเรือนกันแล้ว”

“ไม่เป็นไร เรามีเพิงหวง! ท่านอาจารย์ก็รับปากแล้วด้วยว่าให้เราเยี่ยมเพิงหวงมาใช้ได้!” เส้นเขียนหลังกล่าว

“อาจารย์เจ้าเป็นใคร” เยียจินถามด้วยความสงสัย
เส้นเขียนหลังยิ้มตาหยีพลางตอบ “ชิงโต่วจินเหริน ข้ากับท่านผู้นั้น
มีวาทสนาต่อกัน!”

เยียจินตะลึงพริ้งเพริด “เจอตอนตกหน้าผาเหมือนกันหรือ”

เส้นเขียนหลังพยักหน้า

เยียจินนั่งอึ้งไปหลายอึดใจ ก่อนจะสติแตกกระเจิงจนต้องมุดศีรษะ
เข้าไปใต้ผ้าห่ม “ทำไมเจ้าถึงโชคดียปานนั้นะ!”

มารดามั่นเถอะ บิดาก็อยากไปโดดหน้าผาด้วยเหมือนกัน!

“ชิงโต่วจินเหรินรี” เส้นเขียนเฟิงที่อยู่ในห้องถัดไปเองก็ตกใจเช่นกัน

จินเส้าอวีผิงกศีรษะ “ตัวหลังเออร์เองก็บอกไปแล้วว่าไม่มีวรยุทธ์
ทว่าจินเหรินก็ยังคงดันจะรับเขาเป็นศิษย์ มิหนำซ้ำยังมอบนกหวีดหยกเขียว
ที่สามารถเรียกเฟิงหวงได้ให้กับเขาอีก”

เส้นเขียนเฟิงหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก “ช่างดวงดีแท้”

“อาการบาดเจ็บของเยียจินเป็นอย่างไรร้างแล้ว” จินเส้าอวีถามไถ่

“ไม่มีอะไรร้ายแรง เพียงแต่ยังขับพิษออกไม่หมด หากกำเริบขึ้นมา
ก็จะเจ็บปวดทรมาน” เส้นเขียนเฟิงตอบ “ก่อนหน้านี้ที่ข้าพาเขามาที่นี่
ก็เพราะเห็นว่าเดินทางออกจากเขาสะดวก แต่ใครจะไปนึกว่าเขาจะดื้อรั้นนัก
อย่างไรก็ไม่ยอมไปทำเดี๋ยว”

“เช่นนั้นก็ให้รั้งอยู่ต่อเถอะ ในเมื่อเวลานี้เรามีเฟิงหวงแล้ว วิหค
ลงมรณะก็ไม่น่าเป็นภัยคุกคามอะไรมากมาย” จินเส้าอวีเอ่ย

เส้นเขียนเฟิงถอนหายใจ “ก็คงได้แต่ต้องเป็นไปตามนี้”

จินเส้าอวี “จวนของคหบดีโจวที่ตำบลหลินส่วยยังมีห้องว่างอยู่ เจ้า
ก็พาเยียจินมาด้วยกันเถอะ มีหลายคนช่วยกันดูแลย่อมดีกว่า ฟร่งนี้
ฝากเจ้าช่วยดูหลังเออร์ด้วย”

เส้นเขียนเฟิงถาม “เจ้าจะไปหาผู้อื่นช่วยชงอย่างนั้นหรือ”

“ยังมีเสี่ยวจ่านกับอันลั่วเสวี่ยด้วย หลังเออร์ชี้หิงอย่างยิง ต่อจากนี้
ให้ใช้คำว่าเจ้าสำนักอู่เสวี่ยมาเรียกแทนผู้อื่นชงนะ”

เส้นเขียนเพิง “...”

“ร่อท่านอาจารย์พาเพิงหวงออกจากเขามาเมื่อไหร่ วิหคกลางมรณะ ก็จะไม่เป็นปัญหาอีกต่อไป” ฉินเส้าอวี๋รินน้ำชาเย็นชืดใส่ถ้วย “ดังนั้นปัญหาที่ใหญ่ที่สุดตอนนี้ก็คือคนของสำนักต่างๆ ที่ตกอยู่ในกำมือของลัทธิมาร”

“เจ้าอยากช่วยหรือ” เส้นเขียนเพิงถาม

“จะเป็นเช่นนั้นได้อย่างไร” ฉินเส้าอวี๋แน่นแน่นเด็ดขาด “หากข้าแสวงหาทำเป็นไม่รู้เรื่องนี่ได้ก็จะดียิ่ง”

เส้นเขียนเพิงปวดขมับตบๆ “เวลานี้แล้วยังมีกะจิตกะใจพูดเล่นอีกหรื”

“ไม่ได้พูดเล่น ข้าไม่อยากเข้าไปยุ่งด้วยจริงๆ” ฉินเส้าอวี๋วางถ้วยลงบนโต๊ะ “รู้เขาไม่ได้ก็แล้วไปเถอะ แต่กระทั้งจะหนีก็ยังหนีไม่พ้น ถูกจับตัวที่หนึ่งก็พาไปหลายสิบคน มากพอให้เพิงจิวเยี่ยเอาไปคุยโวโอ้อวดได้ตลอดชีวิตที่เหลือเลยทีเดียว”

เส้นเขียนเพิงมองอีกฝ่ายอย่างอับจนคำพูด

ฉินเส้าอวี๋เอ่ย “เพียงแต่เจ้าไม่มีทางยอมแน่ เพราะฉะนั้นข้าจึงได้แต่ต้องคิดหาหนทางช่วยเหลือ เวลานี้ทุกคนล้วนมองเจ้าเป็นประมุขยุทธภพไปแล้ว ต่อให้เจ้าคิดจะหลบเลี่ยงก็หลบเลี่ยงไม่พ้น”

เส้นเขียนเพิงตบปากอีกฝ่าย “ขอบคุณมาก”

“คิดเสียว่าข้าตอบแทนเจ้า หากเจ้าไม่ได้มาทาบถามเรื่องแต่งงานในตอนนั้น ข้าก็คงไม่ได้พบกับหลิงเอ๋อร์” ฉินเส้าอวี๋กล่าว

เส้นเขียนเพิงเอ่ยยิ้มๆ “ข้าเองก็ไม่นึกไม่ฝันว่าเจ้าจะชอบข้าจริงๆ”

“วันนั้นที่ข้าตกหน้าผา หลิงเอ๋อร์กระโดดตามข้าลงมาด้วย” น้ำเสียงฉินเส้าอวี๋แผ่วเบาอิง “หนัสน้ำใจนี้ต่อให้ใช้เวลาชั่วชีวิตข้าก็ทดแทนไม่หมด”

เส้นเขียนเพิงนิ่งอึ้งไปเล็กน้อย

“ยิ่งไปกว่านั้นหลิงเอ๋อร์ยังเฉลียวฉลาดมีไหวพริบ เข้าใจหัวอกผู้อื่น อ่อนน้อมโยนช่วงเอาใจ ว่าง่ายรู้ความ ซื่อบริสุทธิ์ไร้เดียงสา ได้เหล่านี้จะมีสักกี่คนที่เทียบเทียมเขาได้” ฉินเส้าอวี๋เพิ่มระดับเสียงให้ดังขึ้นหน้าตาเฉย “ชาตินี้ข้าผู้แซ่ฉินได้พบพานกับเขานับเป็นผลบุญผลกุศลที่สั่งสมมาหลายต่อหลายภพ ดังนั้นย่อมต้องทะนุถนอมเอาไว้ให้ดี หากทำให้เขา

ผิดหวังก็สมควรถูกสวรรค์ลงทัณฑ์แล้ว”

เล่นเชียนเฟิงเข้มนมของเขา

ต่อไปได้ยินเสียงประตูห้องข้างๆ แฉกเปิดก็เออะ แต่ก็ไม่เห็นต้อง
ทำตัวหน้าไม้อายกันควั่นเช่นนี้เลยนี่!

เล่นเอาพูดไม่ออกจริง ๆ

บทที่ 98

ทุกคนมารวมพล!

ไปสอดแนมในค่ายวาริพันปราการด้วยกัน!

สารีนี้ ฉินเส้าอวี่กับเส้นเชียนเฟิงปรึกษาหารือกันจนตึกตื่น ส่วนเส้นเชียนหลังนั้นนอนกอดผ้าห่มหลับอยู่อยู่บนเตียงไม้หลังน้อยหลังจากกันลม

แม้จะเข้าอนตึกมาก แต่วันรุ่งขึ้นเส้นเชียนหลังก็ยังคงตื่นแต่เช้ามีดตามความคุ้นชิน เขาขยี้ตากำลังคิดจะลุกขึ้นจากเตียง ทว่ากลับปากก็ถูกประทับจุมพิตร้อนผ่าวนำขึ้นเข้าให้เสียก่อน

“ยังเข้าอยู่เลย” ฉินเส้าอวี่กอดเขาแน่น “นอนต่ออีกหน่อยเถอะ”

“ไม่นอนแล้ว” เส้นเชียนหลังบิดขี้เกียจ “พี่ใหญ่กับพี่ใหญ่เย้ยเล่า”

“เย้ยจิ้นยังหลับอยู่ ส่วนเชียนเฟิงตื่นแต่เช้าแล้ว ตอนนี้น่าจะกำลังต้มยา” ฉินเส้าอวี่คว้าปลายนิ้วเขามาจูบ “เมื่อคืนนอนดึ้นนัก ทั้งถีบทั้งละเมอบ่นพิมพ์ ผันถึงอะไรหรือ”

“ฝันเห็นวิหคกลางมรณะบุกมาอีกหลายต่อหลายตัวเลย จากนั้นข้าก็หาเจ้าไม่เจอ” เส้นเชียนหลังซบศีรษะแนบอกอีกฝ่าย อันที่จริงก็ฝันถึงไอรอนแมนกับฮัลค์ด้วยแหละ แต่เรื่องนี้มันพูดออกไปไม่ได้นี่นา!

“ต่อไปจะไม่ฝันร้ายเช่นนั้นอีกแล้ว” ฉินเส้าอวี่ตอบหลังเขาเบาๆ “อย่าคิดฟุ้งซ่าน”

“อืม” เส้นเชียนหลังซุกใช้อีกฝ่ายด้วยท่าทีเกียจคร้าน รู้สึกสุขสบายเหลือเกิน

“วันนี้เจ้าก็ร้องอยู่กับเขียนเพ็งที่นี้เถอะ ข้าจะไปหาเชียวจ่านกับเจ้าสำนัก
อู่เสวีย” จีนเล่าอวี่กล่าว

“...อ้อ” เค่น้อยแซ่เส้นจอมคิดเล็กคิดน้อยเริ่มเสียอาการ

จีนเล่าอวี่หลุดคำ ก้มลงไปจับมูกอีกฝ่ายเล่น

ทำไมพอบ่งมึงมาก็ชวนให้คนนี้กรักนึกเอ็นดูได้ถึงปานนี้หนอ

“เดินทางระวังด้วย” เส้นเขียนหลังกำชับ “รีบไปรีบกลับนะ”

จีนเล่าอวี่ฟังก็รีพระะ ก่อนจะแนบหน้าผากับเขาเบาๆ “ได้”

เส้นเขียนหลังใบหูร้อนผ่าว ท่านจอมยุทธ์ ท่านอย่าอึดมละมละไม่
ขนาดนี้จะได้ไหม...นี่มันปีศาจจิ้งจอกเจ้าเสน่ห์ของแท้เลยเนี่ย!

หลังจากกินมื้อเช้าเรียบร้อยแล้วเสร็จ จีนเล่าอวี่ก็เดินทางออกไปพบ
พวกเชียวจ่าน ฝ่ายเส้นเขียนหลังนั้นแวะไปคุยเล่นกับเยี่ยจิ้นอยู่พักหนึ่ง
ต่อมาเมื่อเห็นว่าฝ่ายนั้นดูอ่อนเพลียจึงประคองเขาลงไปนอน ส่วนตัวเอง
ก็ไปหาพี่ใหญ่ที่ลานเรือน

“ไม่คุยต่อแล้วหรือ” เส้นเขียนเพ็งกำลังเรียงสมุนไพร่ตากแดด
จัดวางแยกประเภทตามที่เยี่ยจิ้นสั่งเอาไว้

“พี่ใหญ่เยี่ยไม่สบาย ข้าเลยปล่อยให้เขาพักนอน” เส้นเขียนหลังตอบ
เส้นเขียนเพ็งขมวดคิ้ว “ไม่สบายที่ตรงไหน”

“...ปวดหัว!” เค่น้อยแซ่เส้นกล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง “เนื้อตัวก็
ร้าวระบมไปหมด หัวใจ ตับ ม้าม ปอดล้วนเจ็บปวดราวกับถูกมดรุมกัด
เรียกว่าตายเสียดีกว่าอยู่โดยแท้!”

เส้นเขียนเพ็งชะงักไปชั่วครู่ ก่อนจะหันมองเขาอย่างหมดคำพูด

เส้นเขียนหลังบ่นกระปอดกระเปต “ทำไมพี่ใหญ่ไม่เฝ้าเข้าไปหาพร้อม
น้ำตานองหน้าล่ะ” ไม่เห็นซาบซึ่งตรึงใจสักกะนิด!

เส้นเขียนเพ็งเอ่ย “เจ้าคิดว่าคนอื่นเขาเป็นเหมือนเจ้ากันหมดหรือ
คราวหน้าหากยังหุ่นหันพลันแล่นกระโดดหน้าผาตามผู้อื่นไปอีก ก็คอยดู
แล้วกันว่าข้าจะจัดการกับเจ้าอย่างไร”

“เฮ้ยๆๆ!” เส้นเขียนหลังร้องท้วง “อย่าให้เกิดเรื่องพรรคนี้ขึ้นอีก

เลยเถอะ!” พี่ชายเขาที่ปากเสียจริง ๆ!

“ฉันเล้าอวี่มีอะไรดี” เลิ่นเขียนเฟิงเชกกะโหลกเขา “คู่ควรให้เจ้าเอาชีวิตไปทิ้งหรือ”

“อยากฟังความจริงหรือไม่” เลิ่นเขียนหลังจริงจังยิ่ง

“ยอมอยากอยู่แล้ว” เลิ่นเขียนเฟิงพยักหน้า

“อันที่จริงตอนนั้นไม่มีเวลาให้คิดอะไรมากมายป่านนั้นหรือ” เลิ่นเขียนหลังนั่งลงบนเก้าอี้ซึ่งข้าพลงกินถั่วระ “พอข้ารู้สึกตัวอีกทีก็ถูกเขาถอดไว้ตรงหน้าผาแล้ว!”

เลิ่นเขียนเฟิง “...”

ยังเป็นคนสกุลเลิ่นอยู่หรือเปล่า ทำไมถึงซื้อบ้อป่านนั้นะ

“ไม่พูดเรื่องซ้ำแล้ว พูดเรื่องพี่ใหญ่ดีกว่า” เลิ่นเขียนหลังโยนเปลือกถั่วระทิ้ง

“เรื่องของข้ามีอะไรน่าพูดถึง” เลิ่นเขียนเฟิงพลันเดินเข้าบ้านไปอย่างเด็ดเดี่ยว

“ท่านชอบพี่ใหญ่เยี่ยหรือเปล่า” เลิ่นเขียนหลังถาม เสียงดังฟังชัดเป็นที่สุด!

เลิ่นเขียนเฟิงพลันหันมึงทิ้ง หันขวับกลับมาถึงตาใส่เขาทันที

เคยน้อยแซ่เลิ่นไร้ความเกรงกลัวโดยสิ้นเชิง แวตาสื่อความชัดเจนว่าอย่างไรเสียตอนนี้พี่ใหญ่เยี่ยก็น่าจะตกใจตื่นเพราะซ้ำแล้วละ ท่านก็จัดการไปตามสมควรเถอะนะว่าอยากรักษาหน้าตาหรืออยากได้ภรรยาที่แน่นอนจะตัดสินใจอย่างไรก็ขึ้นอยู่กับท่านแล้ว อะไรท่านอหิ!

เลิ่นเขียนเฟิงจะพูดก็ใช้ที่ จะเจียบก็ใช่ว่า เป็นครั้งแรกในชีวิตที่อยากหายวับไปเสียเดี๋ยวนั้น

เวลาแบบนี้อย่าเจียบลิ! ต่างฝ่ายต่างชิงกันทั้งคู่แบบนี้แล้วมันจะไปได้เรื่องอะไร ไม่ใช่ว่าควรคว้าโอกาสนี้สารภาพรักหรือไง! เลิ่นเขียนหลังอยากคว้าคอเสื้อพี่ใหญ่ของตนมาเขย่าสักที

“...ข้าจะออกไปดูข้างนอกสักหน่อย” เลิ่นเขียนเฟิงก้าวเท้าปลิกตัวออกไปทันที

“เฮ้ย!” เล่นเขียนหลังถึงกับพูดไม่ออก ช่วยทำตัวให้สมกับเป็น
ลูกผู้ชายหน่อยไม่ได้หรือไง ถึงขั้นหนีความจริงแบบนี้มันไม่แมนเลยนะเฮ้ย!
ส่วนทางเยี่ยจิ้นที่กำลังนอนตะแคงอยู่บนเตียงนั้น พอได้ยินเสียง
ประตูเรือนเปิดออกและปิดลง มือที่ขยำผ้าปูที่นอนไว้แน่นก็คลายออกในที่สุด
แผ่นหลังชั้นห่อเย็นเยียบ บอกไม่ถูกว่าในใจรู้สึกเช่นไร ทว่าขอบตา
กลับร้อนผ่าวขึ้นมา

“ตื่นแล้วหรือ” เล่นเขียนหลังค่อยๆ ผลักเปิดประตู

เยี่ยจิ้นเก็บอารมณ์ ก่อนจะยันตัวลุกขึ้นนั่งแล้วส่งยิ้มให้เขา
“...เมื่อครู่ ข้าต้องขอโทษด้วย” เล่นเขียนหลังรู้สึกผิดอยู่บ้าง เดิมที
คิดจะลองยุดู แต่เสียดายที่ยูไม่ขึ้น
เยี่ยจิ้นส่ายหน้า ได้แต่ทำเป็นว่าเมื่อครู่ไม่ได้ยินอะไรทั้งสิ้น
ตกลงแล้วเกิดเรื่องอะไรขึ้นระหว่างสองคนนี้นักแน่นะ เคะน้อย
แซ่เล่นอัดอั้นตันใจสงสัยใคร่รู้เหลือเกิน แต่ก็ไม่กล้าไต่ถาม ได้แต่จับจ้อง
ผู้ที่น่าจะเป็นพี่สะใภ้ของตน แล้วปล่อยให้จินตนาการโลดแล่นไปตลอด
ช่วงบ่าย กว่าจะหยุดคิดก็ล่วงเข้ายามค่ำที่ฉินเส้าอวี่กลับมาแล้วนั่นแหละ
“เป็นอย่างไรบ้าง” เล่นเขียนหลังถาม
“เซียวจ่านมีแววจะเป็นแม่คนจริงๆ” ฉินเส้าอวี่รินน้ำชาเย็นชืดให้
ตัวเอง

เล่นเขียนหลัง “...”
“อันแล้วเสี่ยววรยุทธ์ยังไม่ฟื้นคืน แต่ตอนนี้ไม่มีอันตรายถึงชีวิตแล้ว”
ฉินเส้าอวี่กล่าว

“แล้วอันอู่...เจ้าสำนักอู่เสวี่ยเล่า” เล่นเขียนเพิงเอ่ยไปได้ครึ่งหนึ่ง
ก็เปลี่ยนคำพูดทันที
เล่นเขียนหลังมองเขาอย่างหมดคำพูด
“ไม่เพียงไม่เป็นอะไร แต่ยังถูกเซียวจ่านขุนจนอ้วนท้วนอีกด้วย”
ฉินเส้าอวี่กล่าววาวจาชวนให้ตื่นตกใจ

“แค่นี้” เล่นเขียนหลังล่ำลึกล้ำน้ำ คำพูดนี้น่ากลัวเป็นบ้าเลย

ฉินเล้าอวี่ “พวกเขาวางแผนกันไว้ว่า เจ็ดวันให้หลังจะลอบเข้าไป
สืบดูสถานการณ์ในค่ายวารีพันปราการ ข้าเองก็จะตามพวกเขาไปด้วย”

เส้นเขียนเฟิง “สวดเนมครั้งแรกไม่จำเป็นต้องใช้คนเยอะ เจ้ากับ
อันฉู่ช่วงต่างก็เป็นยอดฝีมือด้านวิชาตัวเบา...”

“แต่ก็!” ฉินเล้าอวี่กระแอมไอ

“ดังนั้นให้เสียวจ่านไปเถอะ” เส้นเขียนเฟิงคล้อยตามอย่างว่าง่าย

เส้นเขียนหลัง “...”

จอมยุทธ์ คักคักศรีของท่านไปไหนหมดแล้วหือ

“ยึดเยื่อไปก็ไร้ประโยชน์ เราต้องรีบเดินทางกลับโดยเร็วที่สุด หาก
ประวิงเวลาต่อไปอีก ข้ากลัวจริงๆ ว่าหัวหน้าสำนักและตัวแทนพรรคทั้งหลาย
เหล่านั้นจะถูกเฟิงจิวเยี่ยสังหารเอาเสียก่อน” ฉินเล้าอวี่กล่าว

เส้นเขียนหลังลอบถอนหายใจ

ถ้ารั้งอยู่ในหมู่บ้านน้อยนั้นไปตลอดชีวิตได้คงจะดีไม่ใช่หน่อยเลย

ทว่าความเป็นจริงกับความฝันมักจะผิดแผกแตกต่างกันอยู่แล้ว ดังนั้น
อีกไม่กี่วันให้หลังคนทั้งหมดก็ต้องกลับสู่ตำบลหลินสู้อยู่ดี

“จ๊ับ!” เดิมทีเหมาฉิวกำลังสับหิงกอยู่บนหลังคา พอเห็นพวกเขาเข้า
มันก็ดันออกจากอ้อมแขนขององครักษ์เงา ก่อนจะกางปีกลั่นๆ แล้วพุ่งตัว
อวบอ้วนของมันลงไปทันที

เส้นเขียนหลังตกใจจนสะดุ้งโหยง ลนลานยื่นมือออกไปรับไว้

เหมาฉิวถูไถอยู่ในอุ้งมือเขาอย่างยินดีปรีดา ดวงตาสีดำคู่ขนานนั้น
กลมดิก

เยี่ยจั้นเห็นแล้วก็อึ้งครครย์ใจ จึงเอื้อมมือไปตีเส้นเขียนเฟิงสุดแรงเกิด
“รีบวางข้าลงเดี๋ยวนี้ละ!”

คุณชายใหญ่เส้นสีหน้าย่าแยะ ได้แต่ปล่อยอีกฝ่ายลงจากอ้อมแขน

เยี่ยจั้นเดินกะปลกกะปลี่ยเข้าไปอย่างว่องไว “นี่คือเฟิงหวงน้อยหรือ”

เหมาฉิวเหลือบมองเส้นเขียนหลังด้วยท่าที่ระแวงระวังเหลือแสน...

คนนี่ใครอะ!

เส้นเขียนหลังจับมือเยี่ยจิ้นมาลูบหัวเฟิงหวงน้อยสองที “เบามือหน่อย มันชอบให้ทำเช่นนั้นมาก เดี่ยวก็มองว่าท่านเป็นสหายเอง”

เยี่ยจิ้นเลียนแบบด้วยท่าทางเออะๆๆ ลองลูบไล้ขนของมันดู

“จิบ!” เฟิงหวงน้อยสุขสบายจนตาปิด มีหน้าซำยังขดตัวเป็นก้อน กลมอีกต่างหาก ช่างน่ารักน่าเอ็นดูเป็นที่สุด!

เยี่ยจิ้นชักรู้สึกรู้ว่าต่อไปให้ต้องทรมานชีวิตก็อยากได้มาไว้สักตัว

เส้นเขียนเฟิงเหล่มองฉินเส้าอวี่

“ไม่มีแล้ว” ประมุขฉินแบมือกล่าว “มีแค่ตัวนี้ตัวเดียว ใครอยากได้ ก็ต้องสู้ตายถวายหัวกับหลิงเอ๋อร์เอา”

เส้นเขียนเฟิง “...”

“เก็บกวาดห้องรับรองแขกเรียบร้อยแล้วเจ้าคะ” ฮว้างกับคบหบดีโจว เดินเข้ามาบอก “ฟ้าใกล้จะสว่างเต็มที่ ทุกคนพักผ่อนกันก่อนดีกว่า”

“จิบ!” เหมานฉินได้ยินเสียงฮว้างก็โผล่ไปหาด้วยความดีอกดีใจทันที ผู้คุ้มกฏฝ่ายซ้ายรีบยื่นมือออกไปใช้สองนิ้วหนีบมันเอาไว้

“จิบ...” การลอบโจมตีล้มเหลว แวตตาเหมานฉินเปี่ยมความผิดหวัง นึกว่าจะได้ดูโฉมก่อนนุ่มๆ อีกรอบซะอีก!

บรรดาองค์กรทั้งหลายที่อยู่บนหลังคาต่างพากันถอนหายใจเป็นหมู่คณะ หากเลี้ยวอยู่กะล่อนได้สักครั้งหนึ่งของประมุขน้อย ป่านนี้คงเกี่ยวสำเร็จไปนานแล้ว

ถูกแล้ว ประมุขน้อยจะต้องเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของคุณชายเส้นแน่นอน ช่างยอดเยี่ยมไปเลยนะเนี่ย

ไม่กี่วันให้หลัง เชี่ยวจ่านกับพวกกัศมมาถึงตำบลหลินสุ่ย พาให้พื้นที่ภายใน ลานเรือนเล็กแออัดทันใด

แม้อยู่ในยามตกทุกข์ได้ยาก อันผู้หญิงก็ยังสวมชุดผ้าแพรโปร่งบาง สีขาวบริสุทธิ์ ดูราวกับดอกบัวหิมะบนยอดเขาเทียนชานก็ไม่ปาน เค่น้อย แซ่เส้นก้มลงมองเสื้อบ้านเนื้อหยาบของตน ทันใดนั้นก็รู้สึกว้าวแพ้เขาอีกแล้ว บอกเลยว่าไม่ปลื้มอย่างแรง!

“ได้เห็นหน้าเจ้าไม่เป็นอะไรข้าก็สบายใจ” เซียวจ่านมองเส้นเขียนหลัง “ก่อนหน้านี้ได้ยินว่าเจ้าถูกเพ็งจิวเยี่ยเล่นงานจนตกหน้าผา ข้าก็แทบจะไป ลู้อยู่ตายแลกชีวิตกับมันอยู่แล้ว”

“อืม ข้าดวงแข็ง” เส้นเขียนหลังกระอักกระอ่วนเล็กน้อย จะอย่างไร ก็อยู่ต่อหน้าคนตั้งมากมายขนาดนี้

“เราจะลอบเข้าไปในค่ายวารีพันปรการเมื่อไหร่” อินอู่ซวงถาม

“เย็นพรุ่งนี้” ฉินเส้าอวี๋ตอบ “มีข้ากับรองหัวหน้าเซียวก็พอแล้ว เจ้าตั้งอยู่ที่นี้กับเขียนเพิงคอยช่วยปกป้องทุกคน เพื่อว่าลัทธิมารจะมาพบ แล้วลอบโจมตีเข้า”

“วิชาตัวเบาของข้ามีอาจเทียบกับเจ้าสำนักอื่น” เซียวจ่านกล่าวด้วย สีหน้านิ่งเฉย “ควรให้เขากับประมุขฉินไปค่ายวารีพันปรการจะเหมาะสมกว่า”

อินอู่ซวงส่งเสียงฮึ้นซาทีหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้ออกความเห็นอะไร

นายจะมายังมาอีหอะไร! ถ้าฉันมีวรยุทธ์ละก็ ดีให้ตายก็ไม่ปล่อยให้นายได้โอกาสหนีไปหรือจนรู้ไว้ด้วย! เส้นเขียนหลังลอบซุ่มนิ้วกลางสัสไต้ลิจิปี อยู่ในใจ

“ยึดถือประโยชน์ส่วนรวมเป็นที่ตั้ง เล้าอวี๋ก็ไปกับเจ้าสำนักอื่นเถอะ” ยามปกติแม้จะชอบหยอกล้อน้องชาย แต่เมื่อเป็นเรื่องสำคัญ เส้นเขียนเพิง ก็เด็ดขาดยิ่ง “เวลานี้ทุกคนพักผ่อนกันก่อน ออมแรงเอาไว้สำหรับวันพรุ่งนี้”

มันก็จริงแหละนะ เส้นเขียนหลังลอบถอนหายใจ

พี่ใหญ่ที่น่ารำคาญเป็นบ้าเลย!

รองจันทองกลับห้องล้างหน้าล้างตามุดเข้าได้ผ้าห่มกันเรียบร้อยแล้ว เส้นเขียนหลังถึงค่อยกำซบอย่างเข้มงวด “ต้องแยกแยะเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวให้ชัดเจนนะ!”

“แน่นอนแล้ว” ฉินเส้าอวี๋ผงกศีรษะ

“ถ้าเกิดเขายั่วชวนเจ้าล่ะ” เคะน้อยแซ่เส้นหรือตา มาตราการป้องกัน คือต้องทุบตีก่อนค่อยว่ากัน!

“ก็จะฟาดให้กระเด็นไปเลย!” ประมุขฉินซุมือ “สาบานว่าชั่วชีวิตนี้ จะมีแต่หลังเออร์เพิงผู้เดียว”

“...จะทำอะไรก็ต้องระวังตัวให้ดีนะ” คำหวานโผล่มาแบบไม่ทันตั้งตัว
เส้นเขียนหลังจึงได้แต่เปลี่ยนเรื่องอย่างเอือกเย็น

“แน่นอน ภรรยายังอยู่ที่บ้านรอให้ข้ากลับมาเนี่ย” จีนเส้าอวี๋เอื่อยยิ้มๆ
“วางใจเถอะ ไม่ได้ไปสู้รบตบมือกับใครเสียหน่อย เรื่องทำตัวเป็นโจรนะ
ข้าช้ำของนัก”

เส้นเขียนหลังประหลาดใจ “เจ้าไปช้ำของเรื่องพิลึกพิลั่นพรรค์นั้น
ได้อย่างไร”

“ต้องขอบคุณอาจารย์ของข้า” จีนเส้าอวี๋ตอบ “ก่อนที่ท่านจะถอนตัว
เร้นกายจากยุทธภพนั้น ท่านไม่เพียงแต่หมกมุ่นในวรยุทธ์ แต่ยังหมกมุ่น
ในโอสถด้วย เพราะอย่างนั้นจึงมักส่งข้ากับศิษย์พี่ไปขโมยสมุนไพรตาม
สำนักต่างๆ เป็นประจำ”

เส้นเขียนหลังหน้าหงายเงิบ ทำไมคนของวังจួយอิงแต่ละคนฟังดูแล้ว
ไร้ยางอายไม่มีขีดจำกัดแบบนี้ละ

“หลับเถอะ” จีนเส้าอวี๋กอดเขาไว้แน่น “ชั่วชีวิตนี้มีปีศาจจิ้งจอก
ตัวเดียวก็พอแล้ว ส่วนอีกตัวนั้นใครอยากได้ก็ให้เขาเอาไปเถอะ”

เส้นเขียนหลัง “...”

เอ็งสิปีศาจจิ้งจอก!

พูดจาให้มันดี ๆ หน่อยจะได้ไหม!

น่ารำคาญไม่ไหวเลย

บทที่ 99

สถานการณ์สลับซับซ้อน!

ลอบสอดแนมในค่ายวาริพันปราการ!

ถึงแม้ไม่อยากให้ผู้ชายของตนออกไปกับผู้อื่นช่วงก็ตามที แต่อย่างไรก็ดี เส้นเชียนหลังก็ไม่ใช่คนชั่วไว้วางใจให้เหตุผล ด้วยเหตุนี้เย็นย่ำวันต่อมา สองคนนั้นจึงออกเดินทางไปด้วยกัน

เฟื่องหวงน้อยนั่งอยู่บนไหล่เส้นเชียนหลังอย่างว่าง่าย กรงเล็บน้อยๆ จิกเกาะแน่นจนตัวมันดูคล้ายก้อนขนปุกปุย

เยี่ยจิ้นนั่งอยู่บนโต๊ะม้าหิน แวดตาอิจฉาริษาเหลือหลาย เขาชอบเฟื่องหวงน้อยมากๆๆ จริงๆ นะ!

“นี่ก็เย็นมากแล้ว กลับไปพักผ่อนให้เต็มอิ่มเถอะ” เส้นเชียนเฟื่องเห็นเช่นนั้นก็ตอบว่าเส้นเชียนหลังด้วยสีหน้าสงบเยือกเย็น “เส้าอวี่วรยุทธ์สูงส่ง หนนี้เพียงไปสอดแนม ไม่เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรอก”

เคะน้อยแซ่เส้นพยักหน้าแล้วหันหลังเดินกลับเข้าห้องไป

เส้นเชียนเฟื่องถือโอกาสหนีเหมานิวไปวางลงบนพื้น จากนั้นก็ตามเส้นเชียนหลังเข้าไปในห้องด้วยกัน สีหน้าราบเรียบไร้อารมณ์เป็นพิเศษ

“จ๊ิบ!” เฟื่องหวงน้อยซังกไปชั่วครู่ ก่อนจะก้มหัวมองพื้นด้วยความงุนงง คิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจว่าทำไมถึงมีคนม็อบจนถึงขนาดกล้าหยิบมันลงจากร่างเจ้านายอย่างไร้เหตุผลเช่นนี้!

ไม่ใช่ว่าถึงเวลาอาบน้ำป้อมแป้มให้ตัวหอมฉุย จากนั้นก็ขึ้นไปนอนบนที่นอนนุ่มๆ หรือ!

“มาที่นี่มา” เยี่ยจิ้นหยิบพุทราเชื่อมบนโต๊ะมาหลอกล่อมัน
เหมาฉิวพลันกางสองปีกเดินโฉบเงาเข้าไปหาทันที ช่างไม่มีศักดิ์ศรี
เอาเสียเลย

ทำไมถึงหน้าตาน่ารักน่าเอ็นดูขนาดนี้นะ...เยี่ยจิ้นคว้าเฟิงหวงน้อย
มากอด พลางป้อนผลไม้เชื่อมให้มันกินทีละนิด อยากจะเอามาเป็นของ
ตัวเองเสียเหลือเกิน ทว่าก็ได้แต่คิดเฉยๆ เท่านั้นแหละ! แม้ยามที่อยู่ต่อหน้า
เส้นเชียนเฟิงจะชอบบรรยายหาเรื่องไปสักหน่อย แต่ส่วนใหญ่แล้วเจ้าหุบเขา
เยี่ยก็มีเหตุมีผลมาก ดังนั้นเขาจึงทำเพียงกอดๆ บีบๆ อยู่สักพักแล้วลุกขึ้น
เอามันไปวางไว้บนขอบหน้าต่างห้องเส้นเชียนหลง เมื่อเห็นว่าเหมาฉิวกระโจน
ข้ามกรอบหน้าต่างเข้าไปแล้ว ตัวเองถึงหันหลังเดินทอดน่องกลับไปพักผ่อน
ที่ห้อง

“เจ้าหุบเขาต้องการอาบน้ำหรือไม่ขอรับ” จู่ๆ ใครบางคนก็โผล่มา
ตรงหน้าต่าง

เยี่ยจิ้นนั้นร่างกายอ่อนแอเพราะถูกพิษอยู่แต่เดิม ซ้ำร้ายเวลานี้กำลัง
เหม่อลอยอยู่พอดี เจ้าตัวจึงตกอกตกใจเสียยกใหญ่ พาให้ผงะถอยหลัง
ตามสัญชาตญาณจนสะดุดล้มลงข้างโต๊ะ ระหว่างซุลมุนศิรชะก็ดันกระแทก
พื้นหมดสติไปอย่างน่าเวทนาอีกต่างหาก

ความเคลื่อนไหวดำเนินไปอย่างต่อเนื่องภายในชั่วอึดใจ เรียกได้ว่า
รวดเร็วปานสายฟ้าแลบเลยทีเดียว

องค์รักษ์เงาแห่งปราสาทเขาสूरียันจันทราถึงกับตะลึงงัน

เขาแค่พูดไม่กี่คำเองนะ!

“เกิดอะไรขึ้น” พอเส้นเชียนเฟิงที่อยู่ห้องข้างๆ ได้ยินเสียงโครมคราม
ก็รีบมา เมื่อเข้าไปในห้องก็เห็นเยี่ยจิ้นนอนสลบอยู่บนพื้น จึงรีบอุ้มเขาขึ้นมา

องค์รักษ์เงาเหลือบมองคุณชายใหญ่ของตนด้วยดวงตาใสซื่อ “ข้าน้อย
เพียงถามว่าจะอาบน้ำหรือไม่ จากนั้นเจ้าหุบเขาเยี่ยก็ข้าแข่งพันกันจนหกล้ม
หัวฟาดหมดสติไปเองขอรับ”

เส้นเชียนเฟิง “...”

“จริง ๆ นะขอรับ” องค์รักษ์เงาชูมือสาบาน

“ออกไปเถอะ” เลิ่นเซียนเฟิงอุ้มเยี่ยจิ้นไปบนเตียง

เหล่าองค์กรกังเงาวิ่งจูงอิงพากันเขย่งเท้าชูคอชะเง้อมองอย่างเอาเป็น-เอาตายอยู่นอกประตู พลังทอดถอนใจกันว่ากระทั้งพูดเสียงดังหน่อยก็ตกใจ จนถึงขั้นเป็นลมเป็นแล้งนี่ก็ออกจะอ่อนแอบบบางเกินไปนิดหนึ่งนะ อ่อนแอบบบางกว่านายหญิงของเราที่เล่นเอาหงุดหงิดจริงเชียว รู้สึกพ่ายแพ้อย่างไรก็ไม่รู้

เลิ่นเซียนเฟิงสะบัดมือ หนีปล้นประตูไม่กี่ปีดลงอย่างแรง องค์กรกังเงาถูจมูก ก่อนจะยกโขยงกลับขึ้นไปบนหลังคา ชมดูนิดหน่อยจะเป็นไรไป ไม่เห็นสักหระอะไรเลยนี่ คุณชายใหญ่ เลิ่นช่างใจแคบดีแท้

เยี่ยจิ้นนิ้วหน้า คีระระปูดเป็นลูกเมื่อเริ่ม

เลิ่นเซียนเฟิงหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก ได้แต่ปิดผ้าชุบน้ำเย็นอย่างเอือมระอา ก่อนจะนั่งลงข้างเตียงแล้วช่วยเจ้าตัวประคบลดอาการบวม เยี่ยจิ้นปิดมือเขาออก

“พื้นแล้วก็พักผ่อนให้ดี” เลิ่นเซียนเฟิงสีหน้าท่าเหิน ผุดลุกขึ้น เดินออกไปด้านนอก

“เลิ่นเซียนเฟิง!” เยี่ยจิ้นร้องเรียกเขาไล่หลัง

เลิ่นเซียนเฟิงชะงักฝีเท้าไปชั่วครู่ ทว่าก็มีได้หันหน้ากลับ เพียงมุ่งออกประตูไปอย่างนั้น

เลิ่นเซียนเฟิงหลังกำลังสั่งสอนหมาจิ้งจอกอย่างเข้มงวดอยู่ด้านนอก “ต่อไปนี้ห้ามเพ่นพ่านไปทั่วอีกเชียว ดึกคืนคำคืนไม่ยอมหลับยอมนอน วิ่งโร่ไปหน้าประตูห้องเจ้าหุบเขาเยี่ยทำไม”

“จิบ” เฟิงหวงน้อยกางสองปีกด้วยความเบิกบานสำราญใจ ไม่ได้รู้เรื่องราวเลยว่าเกิดอะไรขึ้น

“เข้าห้อง!” เลิ่นเซียนเฟิงเอ่ยน้ำเสียงเย็นเยียบ

เวรแล้ว! สีหน้าแบบนี้คือยังงี้เอะ! เลิ่นเซียนเฟิงร้อนเนื้อร้อนตัว เป็นที่สุด รีบซอยเท้าตามเข้าห้องไปทันที

“รู้จักแอบฟังพีใหญ่แล้วหรือ” เล็นเขียนเฟิงนั่งลงข้างโต๊ะ
“...ก็แค่อยากรู้ อยากเห็นเท่านั้นเอง” เคन्ह้อยแซ่เล็นแก้ตัว
“มีอะไรให้น่าอยากรู้ อยากเห็น” เล็นเขียนเฟิงดูแคลน
“เกิดอะไรขึ้นระหว่างพวกท่านกันแน่” ไหนๆ ก็ถูกจับได้แล้ว เล็นเขียนหลังจึงปล่อยเลยตามเลย ถือโอกาสไต่ถามให้ทะลุปรุโปร่งเสียเลย
เล็นเขียนเฟิงสีหน้าเริ่มกระอักกระอ่วน “เราจะไปมีเรื่องอะไรกันได้”
“ไม่มีเรื่องก็แปลกแล้ว!” เล็นเขียนหลังเหยียบคมยี้ “ท่านดูแววดาตัวเองสิ!”

เล็นเขียนเฟิงชักจะส่อแววเงินอายจนกลายเป็นโทสะขึ้นมาจริงๆ
“มีเรื่องอะไรที่บอกน้องชายตัวเองไม่ได้บ้าง” เล็นเขียนหลังชี้แนะอย่างใจเย็น “ไม่แน่ว่าอาจช่วยท่านคิดหาวิธีแก้ไขสำเร็จก็ได้นะ”
เล็นเขียนเฟิงได้ยืนเช่นนั้นก็ประมาณ “อย่างเจ้าน่ะนะ”
“ใช้สิ! ข้านี้แหละ!” น้ำเสียงแบบนี้หมายความว่าอะไรกันแน่ เคन्ह้อยแซ่เล็นรู้สึกว่าถูกหยามเกียรติอย่างแรง จึงกล่าวด้วยใบหน้าที่เคร่งขรึม “จะดีจะร้ายข้าก็จะแต่งงานแล้ว ย่อมต้องมีประสบการณ์มากกว่าคนโสดอย่างท่าน!”

เล็นเขียนเฟิง “...”
“รีบเล่ามาเร็วๆ เลย!” พอเห็นสีหน้าพีใหญ่ของตนมีแววว่าผ่อนคลายลงบ้างแล้ว เล็นเขียนหลังจึงรีบตีเหล็กตอนยังร้อนแรงไว้เอาคำตอบ
“เรื่องผ่านมาก็ตั้งหลายปีติดต่อกันแล้ว” เล็นเขียนเฟิงเอ่ย “ลืมไปให้หมดสิ้นเสียดีกว่า”

“พูดนะมันง่าย แต่หากลืมได้จริง เวลานี้ท่านจะยังทำตัวเช่นนี้กับพีใหญ่เยี่ยอยู่อีกหรือ!” เล็นเขียนหลังจี้ใจดำอีกฝ่ายอย่างไม่ปราณี “อย่าบอกนะว่าท่านหลบเลี่ยงปัญหามาตลอดนะ!”

เล็นเขียนเฟิงผุดลุกขึ้นเดินออกไปข้างนอก “พักผ่อนแต่หัววันเถอะ”
“ก็เห็นๆ อยู่ว่าพีใหญ่เยี่ยชอบท่าน!” เนื่องจากพี่ชายของเขาหัวรั้นเกินไป เล็นเขียนหลังจึงจำใจต้องทิ้งไปตาย
เล็นเขียนเฟิงน้ำเสียงเย็นเยียบ “เป็นเช่นนั้นแล้วอย่างไร”

อะไรคือเป็นเช่นนั้นแล้วอย่างไรอะครับ เส้นเขียนหลังไม่สบอารมณ์ “ยิ่งไปกว่านั้นยังเห็นได้ชัดว่าท่านเองก็ชอบเขาเหมือนกัน!” คนมีใจให้กัน ก็ควรจะลงเอยเป็นคู่กันไม่ใช่หรือ

เววตาเส้นเขียนเฟิงราบเรียบไร้คลื่นอารมณ์ “เข้าได้แต่ทำให้เขา ผิดหวัง”

“ทำไมเล่า” เส้นเขียนหลังอยากลองผ่าสมองอีกฝ่ายดูเสียเหลือเกิน “เพียงเพื่อตำแหน่งประมุขยุทธภพในภายภาคหน้านะหรือ”

“เจ้าเองก็คิดว่าเข้าเห็นแก่สิ่งนั้นอย่างนั้นหรือ” เส้นเขียนเฟิงหันกลับมา มองเขา

“อย่างนั้นท่านก็บอกเหตุผลมาสิ” เส้นเขียนหลังสบตาเขา
เส้นเขียนเฟิงหันหลังเดินออกนอกประตู เห็นได้ชัดว่าไม่อยากพูดอะไรมากไปกว่านี้แล้ว

เส้นเขียนหลังลอบถอนหายใจ
ทำไมพี่ใหญ่ของเขาถึงเป็นแบบนี้ละ
เจ้าหูเขาเยี่ยช่างน่าสงสารจริงๆ
“จิบ!” เหมานิวกระโดดโลดเต้นวิ่งแจ้นเข้ามา ในปากยังคาบเนื้อวัวตากแห้งเอาไว้ชิ้นหนึ่งด้วย

เส้นเขียนหลังรู้สึกมีเสียงดังว้างในหัวทันที จึงผลักเปิดหน้าต่าง
แห่งหนี่งร้องท้วงไปบนหลังคา “พวกเจ้าอย่าเอาแต่ให้อาหารมันตอน
กลางดึกกลางคืนสิ!” อ้วนกลมเหมือนลูกหนังขึ้นทุกวัน ดูแล้วซื้อบ๊อดี้แท้!

องค์กรกระเงาพากันเหม่อมองฟ้า.../ระมุขน้อยอยากกินเองนะขอรับ
ไม่เกี่ยวกับเราลักหน้อย!

หลังจากเฟิงหวงน้อยกินเนื้อตากแห้งหมด มันก็กระโดดลงไปในอ่าง
กางปี่กรออาบน้ำอย่างว่าง่าย

เส้นเขียนหลังยอมรับชะตากรรม นั่งยองลงข้างอ่างแล้วอาบน้ำให้มัน
จนสะอาดสะอ้าน จากนั้นก็เอาผ้าซับตัวผืนเล็กมาห่อตัวมันขึ้นไปบนเตียง
ก่อนจะค่อยๆ ซบหายดน้ำออกทีละน้อย

เหมานิวหรือดวงตาเมสิดถั่วดำแสดงความดูแคลนอ้อมๆ นั่นก็เพราะ

ประมุขฉินใช้กำลังภายในช่วยเป่าตัวมันจนแห้งสนิทนะลิ ทั้งรวดเร็วทั้ง
แสนสบาย!

เคะน้อยแซ่เส้นพุดไม่ออก พอเซ็ดตัวจนแห้งแล้วก็หิวมันไปวางไว้ใน
รังน้อย ส่วนตัวเองนั้นหลังจากชำระล้างร่างกายอย่างง่าย ๆ ก็ขึ้นไป
นั่งเหม่ออยู่บนเตียง ไม่รู้ว่าเวลานี้สถานการณ์ในค่ายวารีพันปรการเป็น
อย่างไรบ้างแล้ว

ฝ่ายเหมาฉินที่นั่งอยู่ในรังเล็กสุดหายใจลึก แล้วดัดตัวสุดแรงทะยาน
ไปเป็นวงโค้งกลางอากาศ ก่อนจะร่วงลงบนร่างเส้นเขียนหลังอย่างแม่นยำ
“จ๊ีบ!”

เส้นเขียนหลังไม่มีกะจิตกะใจจะเล่นกับมันจึงเอายกแขนเอามา
ให้มันเล่น ส่วนตัวเองก็ใจลอยต่อไป

โชคดีที่เหมาฉินเองก็ไม่ได้เรื่องมากนัก มันเอากรงเล็บน้อย ๆ เขี่ย
หยกพกไปมาอย่างสนุกสนาน

รอบด้านเงียบสงบไร้สรรพสำเนียง ทว่าเส้นเขียนหลังกลับนอนไม่หลับ
ทั้งคืน ยามใกล้รุ่งสางพอได้ยินเสียงประตูเปิดดังเอี้ยดอ้าดก็โดดลงจากเตียง
วิ่งฉิวทันที ระหว่างทางยังเตะรังของเพิงหวงน้อยเข้าให้อีกต่างหาก!

ช่างรีบร้อนจริงเชียว!

ฉินเล่าอวี๋ยืนอยู่นอกห้องในชุดห้องราตรี บนหัวไหล่มีน้ำค้างเกาะพราว
“ไม่เกิดปัญหาอะไรใช่ไหม” เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายไม่มีท่าทีว่าจะบาดเจ็บ
เส้นเขียนหลังจึงพริ้มปาก

“ยอมไม่มีปัญหาอะไรอยู่แล้วสิ” ฉินเล่าอวี๋ไม่เหลียวแลบรรดาคนที่
อยู่รอบ ๆ เพียงเอื้อมมือดึงเขาเข้ามาสวมกอด “ไม่หลับไม่นอนทั้งคืนเลย
หรือ”

เส้นเขียนหลังส่ายหน้า “ข้าเพิ่งตื่น”

“จ๊ีบ!” เหมาฉินเองก็ท้าวทอดพร้อมขยับเข้ามาหาด้วยเช่นกัน

ทันใดนั้นเพียงพอนสีขาวราวหิมะตัวหนึ่งก็โดดผลุงเข้ามาอย่างรวดเร็ว
ปานสายฟ้าแลบลงมาเบื้องหน้าเหมาฉิน ขนคอชูชัน

“เฮ้ย!” เล่นเขียนหลังตกใจสะดุ้งโหยง รีบปรีเข้าไปหมายจะอุ้ม
เฟิงหวงน้อยขึ้นมา จะได้ไม่โดนมองเป็นของว่างแล้วถูกจับกินเอา

“จื๊บ!” เหมาดิวชะงักงันในที่แรก แต่ต่อมาก็วิ่งหัวสั้นหัวคลอน
พุ่งเข้าไป ก่อนจะเงี้ยวกรงเล็บข้างหนึ่งถีบเจ้าเพิงพอน ทว่าลูกลิ้นนั้น
ช่างกระจอกงอกร่งอวยและไร้ประโยชน์โดยแท้!

เล่นเขียนหลัง “...”

อันอู่ซวง “...”

กรงเล็บเท้าหน้าของเจ้าเพิงพอนแทบจะจิกลงในพื้นดิน แต่มัน
ก็ไม่สะดุ้งสะเทือนสักนิด

เหมาดิวเอียงคอมอง ก่อนจะกระโดดโผนตัวเข้าไปในอ้อมแขน
เล่นเขียนหลัง

ขนฟูฟ่องของเจ้าเพิงพอนลู่ลงตามลำดับ จากนั้นมันก็ค่อยๆ เดิน
กลับไปนอนแปะอยู่ข้างเท้าอันอู่ซวง

“นี่คือ...” เล่นเขียนหลังงุนงง

“เป็นเจ้าตัวน้อยที่ข้าเลี้ยงไว้ เดิมทีนึกว่ามันหายไประหว่างการต่อสู้
คราวก่อน คิดไม่ถึงว่าเมื่อเย็นวานหลังจากลอบเข้าไปในค่ายวาริพนปราการ
แล้วจะเจอมันเข้า” อันอู่ซวงกล่าว

“ฉลาดแสนรู้ทีเดียว” เล่นเขียนเพิงเอ่ยชมไปเล็กน้อย

เล่นเขียนหลังลอบบ่นพึมพำ... *มันจะดีไม่ว่า ถ้าฉลาดแสนรู้จริงจะถูก
ลูกชายฉันชู้จนกลัวตัวแข็งทื่อได้หรอก!*

ใช่แล้ว เมื่ออยู่ต่อหน้าศัตรูความรัก เค่น้อยแซ่เล่นก็จะเปลี่ยนเป็น
คนใจคอคับแคบทันที!

“สืปได้เรื่องอะไรมาบ้าง” เซียวจ่านถาม

“ไม่ค่อยได้เรื่องเท่าไร” ฉินเส้าอวี๋ตอบ “ค่ายวาริพนปราการใหญ่โต
เกินไป มีหน้าซ้าภายในยังมีสาวกของลัทธิมารและศิษย์พรรคเซียงกู่
อีกมากมาย คิดจะตามหาคนไม่ใช่เรื่องง่ายเลย”

“ไปเสียเที่ยวอย่างนั้นหรือ” เล่นเขียนเพิงนินวหน้า

“ก็ไม่ถึงขนาดนั้น” ฉินเส้าอวี๋เหลือบมองอันอู่ซวง “ว่าอย่างไร”

“ให้เวลาข้าสองชั่วยาม” อินอุซวงเดินเข้าห้องหนังสือไปด้วยท่วงท่าเยินชาสูงส่ง ต่อให้สวมชุดทองคำแต่ก็ยังดูราวกับดอกบัวหิมะที่กำลังบานสะพรั่งก็ไม่ปาน!

จะเดินก็เดินให้มันดี ๆ ตัวปลิวจนเท้าแทบจะลอยจากพื้นอยู่แล้วเป็นผีหรือไฉนนายนะ!

เส้นเขียนหลังแบ่ปากในใจ ก่อนจะหันไปมองผู้ชายของตนด้วยสายตาเคร่งขรึมจริงจัง “ตกลงเกิดอะไรขึ้นกันแน่”

ออกไปข้างนอกด้วยกันแค่คนเดียว ถึงขั้นมีภาพลับกับปีศาจจิ้งจอกที่เขาพึ่งไม่ออกเขียวเระอะ มันน่าสงไปนั่งคุกเข่าบนคีย์บอร์ด¹ จริง ๆ เลย!

“เราเข้าไปในห้องหนังสือของค่ายวาริพนปราการแล้วค้นเจอแผนที่ค่ายในนั้น” ฉินเส้าอวี๋บีบแก้มเขา “จะหยิบฉวยมาเลยก็เกรงว่าจะแหวกหญ้าใหญ่ตื่น แต่โชคดีที่เจ้าสำนักอันมีพรสวรรค์ผ่านตาไม่รู้ลืม ดังนั้นเราจึงร่างดูแผนที่อยู่ในห้องหนังสือกว่าหนึ่งชั่วยาม เขาจะได้กลับมาวัดได้สะดวก”

เขี่ยยย! ปีศาจจิ้งจอกมีความสามารถระดับไฮเอนด์แบบนี้ด้วยเระอะ! ทันใดนั้นหัวใจของเขาน้อยแช่เส้นพลันท่วมท้นไปด้วยสัญญาณอันตราย ซ้ำร้ายสมองยังเริ่มจินตนาการภาพบรรยากาศอันสยดสยองดามระหว่างผู้ชายของตนกับปีศาจจิ้งจอกที่ซ่อนตัวอยู่ด้วยกันตรงซอกมุมเล็ก ๆ ในห้องหนังสือ อันมืดสลัว คนหนึ่งถือตะเกียง คนหนึ่งจำแผนที่ นึกแล้วน่าสะพรึงกลัวเป็นบ้า!

“คิดอะไรอีกแล้ว” ฉินเส้าอวี๋เห็นสีหน้าเขาเข้าก็ขบขัน

“ไม่ได้คิดอะไรนี่” เส้นเขียนหลังส่ายหน้า เรื่องบางอย่างมันพูดได้ก็ต่อเมื่ออยู่ด้วยกันเพียงสองคนเท่านั้นแหละ!

“เจ้าคิดว่าเจ้าสำนักเหล่านั้นยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า” เส้นเขียนเพ่งถาม

“ดูจากสถานการณ์ภายในค่ายวาริพนปราการก็น่าจะยังไม่ตายกันหรอก” ฉินเส้าอวี๋ตอบ “มิเช่นนั้นเพ็งจิวเย่ยังคงไม่จัดบิรวารเดินลาดตระเวนเสียมากมายปานนั้น นอกจากนี้ อิงตามอุปนิสัยโหดเหี้ยม

¹ คำล้อเลียน “คุกเข่าบนกระดานชักผ้า” ซึ่งเป็นวิธีที่ภรรยาใช้ลงโทษสามี

อำมหิตของมันแล้ว หากคิดสังหารก็น่าจะทำต่อหน้าธารกำนัลเสียมากกว่า
ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะอุบเจียบเอาไว้”

เส้นเขียนหลังขนลุกขนพองอยู่เจียบ ๆ

“ไปพักผ่อนก่อนเถอะ” เส้นเขียนเฟิงตบไหล่เขาปุ ๆ “รอจนเจ้าสำนัก
อันวาดแผนที่สำเร็จเมื่อไหร่เราค่อยมาหารือกันต่อ”

จินเส้าอวี๋ผิงกัศริษะก่อนจะพาหลังเออร์เข้าห้อง

“จิบ!” เหมาจิวที่ยังรั้งอยู่ในลานเอียงหัวมองเซียวจ่านอย่างแสน
จะเป็นมิตร

รองหัวหน้าเซียวแย้มยิ้ม ก่อนจะนั่งยองลงไปลูบหัวมัน

“จิบ!” เหมาจิวหรีตายิบหยี ดูชอบอกชอบใจอย่างเห็นได้ชัด

เฟิงหวงทุกตัวล้วนโปรดปรานของที่เป็นประกายวิบวับ เซียวจ่าน
จึงดึงเอากระดุมแขนเสื้อที่เจียรไนจากอัญมณีให้มันเป็นของขวัญพบหน้า

เหมาจิวชื่นชอบมากตามคาด มันฉกไถ่ขโมยเอาแทนคำขอบคุณ
จากนั้นก็คาบอัญมณีเม็ดนั้นกระโดดหยิ่งแห่ขึ้นไปบนหลังคา ลากเอา
กลองใบหนึ่งออกมาจากหัวมุมแล้วใส่อัญมณีลงไป ในนั้นมีเพชรนิลจินดา
และไข่มุกอยู่กว่าครึ่งกลองที่ล้วนอาศัยการแอบแว้วออกด้อ้นขอมาจาก
องครักษ์เงา เส้นเขียนเฟิง และคหบดีโจวทั้งสิ้น

องครักษ์เงาเห็นเช่นนั้นก็พากันยี้ตอกภาคภูมิใจ

ประมุขน้อยช่างหาทรัพย์เก่งดีแท้ เช่นนี้ย่อมมีความสามารถในการ
เลี้ยงดูเราแน่นอน

การได้ติดตามประมุขน้อยนั้นเป็นอะไรที่แสนจะสบายอกสบายใจ
จริง ๆ

ภายในห้อง เส้นเขียนหลังบิดผ้าชุบน้ำร้อนไปเช็ดหน้าให้จินเส้าอวี๋ จากนั้น
ยังนั่งยองลงไปช่วยเขาถอดรองเท้าอีกด้วย

“เรื่องพวกนี้ให้ข้าทำเองดีกว่า” ประมุขจินบิบบแก้มอีกฝ่าย

“ก็ข้าช่วยอะไรเจ้านอกจากนี้ไม่ได้แล้วนี่นา” เส้นเขียนหลังสะท้อนใจ
เล็กน้อย

“คิดฟุ้งซ่านอีกแล้ว” ฉินเล้าอวี๋ดึงเขาขึ้นมานั่งอิงแอบแนบบอก “รอ
การจัดลัทธิมารจนสิ้นซาก ยุทธภพสงบสุขเมื่อไหร่ ถึงตอนนั้นเจ้าก็มีอะไร
ที่ช่วยข้าได้อีกเยอะเยอะเสีย”

เส้นเขียนหลังตบออีกฝ่ายเบาๆ ต่อให้แค่พูดปลอบกันก็เถอะ แต่ก็
ช่วยให้ใจชื้นขึ้นบ้าง

“พักผ่อนเป็นเพื่อนข้าสักพักดีหรือไม่” ฉินเล้าอวี๋กล่าว

“อืม” เส้นเขียนหลังผงกศีรษะ ก่อนจะสอดตัวเข้าไปใต้ผ้าห่มด้วยกัน
กับอีกฝ่าย

“หลับเถอะ” อันที่จริงฉินเล้าอวี๋ไม่่วงเลยสักนิด เพียงแต่เห็นขอบตา
เส้นเขียนหลังหมองคล้ำ ทำให้รู้ว่าเขาจะต้องนอนไม่หลับเป็นแน่ จึงคิดจะ
กล่อมให้เจ้าตัวหลับอีกสักคืนก็เท่านั้น

“ทำไมเจ้าเพียงพอนั้นถึงกลัวเหมาจิวนะ” เส้นเขียนหลังที่อยู่ใน
อ้อมอกเอ่ยถาม

“เพียงพอนั้นอย่างมากก็นับว่าเฉลียวฉลาดแสนรู้ ส่วนเฟิงหวงเป็น
วิหคคักดีลึกลับจากยุคบรรพกาล ราชันแห่งมวลหมู่สุกษณา ดำนาณกล่าวไว้ว่า
เมื่อเฟิงหวงเข้าสู่วัณนิพพาน เปลวเพลิงจะลุกโชนอาบย้อมท้องนภาจน
แดงจามราวกับยามอัสดง” ฉินเล้าอวี๋กล่าว

เส้นเขียนหลังนึกภาพไม่ออกเลยว่าถ้าเหมาจิวนเข้าสู่วัณนิพพานจะ
ออกมาหน้าตาเป็นอย่างไร ซ้ำร้ายยังถึงขั้นจินตนาการบ้าบอไปว่าจะออกมา
หน้าตาเป็นเบ็ดอย่างอีกต่างหาก

ช่างผิดต่อลูกชายจริง ๆ

ข้างกายมีอ้อมกอดที่คุ้นเคย เส้นเขียนหลังจึงผล็อยหลับไปอย่างรวดเร็วและ
หลับได้ลึกนัก กว่าจะตื่นก็ปาไปเที่ยงวันแล้ว

คนอื่น ๆ กินมื้อกลางวันกันหมดแล้วและกำลังหารอกันอยู่ในห้อง
หนังสือ จะไปรบกวนกลางคืนก็ไม่ดี ด้วยเหตุนี้เส้นเขียนหลังจึงนั่งกิน
หมั่นโถวรอไปพลางๆ อยู่ที่โต๊ะม้าหินในลาน

องค์กรข้าต่างพากันจุปาก กินหมั่นโถวยังนำมามองถึงปานนี้ การ

ที่ท่านประมุขได้นายหญิงมาเป็นภรรยา นับเป็นผลพวงจากบุญบารมีที่บรรพบุรุษสั่งสมมาโดยแท้

ครึ่งชั่วยามให้หลังเส้นเขียนหลังก็ลุกขึ้นยืน เดินออกไปที่ปากประตูห้องหนังสือ คิดจะเงี่ยหูฟังว่าคนข้างในคุยกันใกล้เสร็จหรือยัง แต่ไม่คาดคิดว่าจะมีคนเปิดประตูออกมาพอดี

“เอ่อ” เคะน้อยแซ่เส้นเก้อเขิน

“ตื่นแล้วหรือ” จินเล้าอวี๋มองเขายิ้มๆ

“อืม” เส้นเขียนหลังมองเข้าไปข้างใน “เป็นอย่างไรบ้าง”

“เจ้าสำนักอินวาทรูปแผนที่ทั้งหมดเสร็จแล้ว เรากำลังช่วยกันวางแผนขั้นตอนต่อไปอยู่” เซียวจ่านที่นั่งอยู่ตรงโต๊ะกล่าว “จะเข้ามาฟังหน่อยหรือไม่”

เส้นเขียนหลังเหลือบมองผู้ชายของตนเป็นการหยั่งเชิง

จินเล้าอวี๋พยักหน้า “ล้วนแล้วแต่เจ้า”

เส้นเขียนเพิงเห็นเช่นนั้นก็ถอนหายใจเสียบๆ

ทำไมดูแล้วคล้ายกับน้องชายของตนถูกขายให้วังจួយิ่งเป็นที่เรียบร้อยแล้วเล่า

มันช่างพาให้...สับสนว่ารุ่นใจจริง ๆ

อันผู้ชวาก็มีหน้าก็มตาดูแผนที่อยู่ตลอด ไม่เงยมองเส้นเขียนหลังแม้แต่บ่อย

“ไม่คิดเลยว่าค่ายวารีพันปรการจะมีอุโมงค์อยู่มากมายถึงเพียงนี้” เซียวจ่านทางภาพวาดสองสามแผ่นออก “แล้วก็ไม่รู้อีกด้วยว่าตรงไหนมีกลไกอยู่บ้าง หากเดินเล่จนแหวกหญ้าให้ทุ่งดินเกรงว่าจะได้ไม่คุ้มเสีย”

เส้นเขียนเพิง “จากข้อสันนิษฐานของข้า เพิงจิวเยี่ยนน่าจะยังไม่ลงมือสังหารเจ้าสำนักเหล่านั้ในเร็ว ๆ นี้หรอก มิเช่นนั้นคงไม่มีทางซังเอาไว้นะ” ตั้งนานสองนานขนาดนี้”

“แต่ลัทธิมารยังมีพรรคเซียงกู่ที่เชี่ยวชาญด้านการใช้พิษอยู่ด้วย” จินเล้าอวี๋นิ้วหน้า “หากเจ้าสำนักหลายสิบคนนั้นถูกแม่เผ่าอสรพิษของคำวางพิษกู่ใส่เหมือนที่กำกับวิหคกลางมรณะ ก็สู้สังหารทั้งให้สิ้นเรื่องสิ้นราวเสียดีกว่า”

เชียวจ่าน “นี่แหละสิ่งที่ข้ากลัวที่สุด แม้นบอกว่าฤทธิ์ของเจ้าพวกไม่เอาไหนหลายสิบคนนั้นล้วนอยู่ในระดับธรรมดาสามัญ แต่หากรวมตัวกันต่อสู้อย่างบ้าคลั่งก็สร้างปัญหาให้เราได้เช่นกัน”

“ถ้ากล้าหาญชาญชัยจริงก็ควรจะต้องกล้าล้มตัวตายไปเสียตั้งแต่ตอนที่ถูกจับแล้ว จะได้ไม่มาสร้างความลำบากให้ผู้อื่น” อันผู้ชวยังคงมีสีหน้าไร้อารมณ์ไม่เปลี่ยน

เส้นเขียนหลัง “...”

นี่คือการหาหรือของฝ่ายธรรมะจริง ๆ หรือ ควรต้องตื่นเต้นอีกเต็มขวัญกำลังใจแรงกล้า ตีเมล็ดตาสานเป็นพันธมิตร แล้วกล่าวว่าจะทุ่มเทช่วยเหลือคนอย่างสุดแรงถึงจะถูกไม้ไผ่หรือ ทำไม่ถึงทำท่ารังเกียจเด็ดจันท์เสียใจแรงขนาดนี้ละเนี่ย

พวกนายช่วยให้เกียรติเนื้อหาในทีวีซีรีส์หน่อยจะได้ไหมอะ!

“หาคนลอบเข้าไปได้หรือไม่” เส้นเขียนเพิงถาม “ถึงค่ายวารีพันปรการจะมีข้าวปลาอาหารอุดมสมบูรณ์ แต่จะอย่างไรก็เพิงจะผ่านภัยพิบัติมา มิน่าข้าลัทธิมารรวมกับพรรคเชียงกุ่มีคนตั้งมากมายปานนั้น อยากรู้ก็ต้องมีคนมาส่งข่าวส่งอาหาร”

“แผนนั้นน่าจะใช้ได้” ฉินเส้าอวิงกศิระะ “ข้าจะปลอมตัวลอบเข้าไป น่าจะตรวจสอบอะไรได้ง่ายขึ้นเยอะ”

ทำไมต้องเป็นนายอีกแล้วละ! ไม่ใช่ว่าควรเป็นคนอื่นอย่างเจ้าอันผู้ชว นั้นบ้างหรือ! เคน้อยแซ่เส้นนี่กล้าเอียง

เส้นเขียนเพิง “ข้าจะส่งองค์กรข้าไปสืบข่าวเดี๋ยวนี้ อย่างช้าที่สุดพรุ่งนี้เช้าก็จะได้ข้อสรุปแล้ว”

อันผู้ชวขมวดคิ้ว “หากถูกจับได้เล่า”

เฮ้ย ๆ ๆ! ปากไม่เป็นมงคลเลย! เส้นเขียนหลังปิดเปาโชคร้ายอย่างเอาเป็นเอาตายอยู่ในใจ ก่อนจะเหลือบมองผู้ชายของตัวเองด้วยความวิตกกังวล เพิงจ้วดยี้ยฝึกเคล็ดวิชาฝ่ามือวิปริตสำเร็จแล้ว แถมข้างในนั้นยังมีวิหคกลางมรณะกับบรรดาศิษย์ของลัทธิมารอยู่อีก ถ้าเกิดว่า...

ฉินเส้าอวิงกล่าว “ไปสืบดูก่อนว่าจะหาโอกาสลอบเข้าไปได้หรือไม่

ส่วนเรื่องนอกเหนือจากนั้นจะให้หาหรือกันตอนนี้ยังเร็วเกินไป”

เส้นเขียนเฟิงผิงผิงศีรษะแล้วเรียกกองครักษ์เงาของตนมาสั่งการเล็กน้อย

เหล่าองครักษ์เงาวิ่งจูงอิงบนหลังคาพากันเฝ้ามองฝ่ายนั้นเดินออกไป

ใจก็อิจฉาริชยาจนตาร้อนผ่าว

เราก็อยากออกไปทำภารกิจเหมือนกันนะ!

เส้นเขียนเฟิง “เช่นนั้นวันนี้ก็เอาไว้แค่นี้ก่อน ทุกคนไม่ได้นอนมา
ทั้งคืน ไปพักผ่อนกันสักครู่แล้วค่อยกินมื้อเย็นเถอะ”

อันอุซวงสีหน้าอิดโรย หัวคิ้วขมวดเล็กน้อย ช่างดูน่าเวทนาเหลือเกิน!

เจ้าปีศาจจิ้งจอกนี่! เคะน้อยแซ่เส้นใจคอคับแคบสุดๆ!

“ไปพักผ่อนเถอะ เดี่ยวข้าจะดูแลคุณชายล้วนส์วัยให้ เมื่อวานเขาเอง
ก็เป็นห่วงเจ้า ข้าแวะไปดูมาสองหน เห็นผีน้อยจนถึงเมื่อเช้านี้กว่าจะ
ผล็อยหลับได้” เชียวจ่านกล่าว

อันอุซวงพยักหน้าก่อนจะลากลับที่พัก

“เจ้าจะนอนหน่อยหรือไม่” เส้นเขียนหลังถามฉินเส้าอวี่

ฉินเส้าอวี่ส่ายหน้า “วันนี้ท่านอาจารย์จะมา”

“จริงหรือ” เส้นเขียนหลังตกใจ

สิ่งที่ได้ยินทำเอาเชียวจ่านคาดไม่ถึง “ผู้อาวุโสทุกโยสัวจะกลับมาจาก
หนานไห่หรือ”

“วันนั้นท่านอาจารย์เคยลั่นวาจาเอาไว้แล้วว่าจะไม่มีวันกลับมาเหยียบ
แผ่นดินจงหยวนอีกแม้เพียงครึ่งก้าว” ฉินเส้าอวี่ตอบ

“แล้วอย่างนั้น...” เชียวจ่านแสดงสีหน้างุนงง

“เป็นอาจารย์อีกท่านหนึ่งของข้า” ฉินเส้าอวี่เอ่ยอย่างเยือกเย็น

เชียวจ่านได้ยินเช่นนั้นก็ยิ้มเยาะ “เรื่องตระกูลดัดลัทธิออกตัณญูเทือกนี้
เกรงว่ามีเพียงประมุขฉินเท่านั้นที่ลงมือกระทำได้”

“เฮ้ย!” พอคะน้อยแซ่เส้นได้ยินเข้าก็ไม่สบอารมณ์ทันที ต่อให้ช่วงนี้
ฉินจะไม่เกลียดนายแล้วก็เถอะ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่านายจะมาว่าผู้ชาย
ของฉินได้นะโว้ย!

“เป็นอาจารย์ของหลิงเออร์ ข้ายอมเรียกขานท่านว่าอาจารย์ตามเขา”

ถูกต้องแล้ว ประมุขจินเจตนาจะโอ้อวดจริง ๆ นั้นแหละ นิสัยช่างชั่วร้ายเหลือเกิน!

เซียวจ่านประหลาดใจ หันไปมองเส้นเขียนหลัง

“ใช่แล้ว เป็นอาจารย์ของข้า เพิ่งจะกราบฝากตัวเป็นศิษย์” เส้นเขียนหลังผงกศีรษะ

“เป็นผู้ใด” เซียวจ่านไต่ถาม

เส้นเขียนหลังครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะหันไปถามจินเล้าอวี “อาจารย์ข้าชื่อว่าอะไรนะ” เมื่อก็เกือบจะหลุดปากบอกว่าไต่เงินเหริน² อยู่แล้วเซียว!

เซียวจ่านกับเส้นเขียนเพิ่งพากันมองเขาอย่างอัศจรรย์คำพูดโดยพร้อมเพรียงกัน

จินเล้าอวีตอบ “ชิงไต่เงินเหริน”

ทันใดนั้นเซียวจ่านพลันจ้องเขาด้วยสีหน้าตื่นตะลึง

“...เจ้ามีปัญหาหรือ” เส้นเขียนหลังถูกอีกฝ่ายจับจ้องจนขนบนแผ่นหลังลุกเกรียว

“เงินเหรินหายตัวไปจากยุทธภพหลายสิบปีมาแล้ว เจ้าแน่ใจว่าเป็นเขา” เซียวจ่านมีท่าทีคลางแคลงสงสัย

“แน่นอนสิ อย่างเพิ่งหวงน้อยนั้นท่านก็มอบให้ข้าเอง” เส้นเขียนหลังพยักหน้า

เช่นนั้นจินเล้าอวีก็ไม่เพียงแหยงคนของเขาไป แต่ยังได้กราบสองยอดฝีมือผู้เลื่องชื่อในยุทธภพเป็นอาจารย์อีกด้วย

พอคิดถึงตรงนี้สีหน้าเซียวจ่านก็แสนจะย่ำแย่อย่างยากจะบรรยาย

อันที่จริงตัวเขานั้นมีชื่อเสียงโด่งดังมาตั้งแต่เยาว์วัยและภาคภูมิใจในตัวเองมาตลอด น้อยนักที่จะอิจฉาริษยาใคร ทว่ามีเพียงจินเล้าอวีที่เขาอยากจะปรีเข้าไปสู่ระดับมือบนยอดเขาด้วยกันสักสิบวันสิบคืนเสียเหลือเกิน สู้กันให้ความอัดอั้นตันใจในหัวอกมันสลายหายไปหมดค่อยราวี!

² เทพเขียนตามความเชื่อของลัทธิเต๋า ปรากฏในนวนิยายพงศาวดารจินยุคราชวงศ์หมิงเรื่อง ห้องสิน

คนที่โชคดีปานนี้ เกรงว่าความหาไปทั่วหล้าก็ยังยากจะเจอสักคน
เลยกระมัง

“เจ้าก็ไปนอนหลับพักผ่อนสักทีเถอะ ออมแรงสั่งสมกำลังเอาไว้
ถึงจะรับมือกับลัทธิมารไหว” เมื่อเห็นสีหน้าซบซึ้งสนทนของอีกฝ่าย เส้น
เขียนหลังก็ปลอบใจด้วยความหวังดี ก่อนจะหันไปมองฟ้าใหญ่ของตน

“ท่าน...”

“ข้าเองก็จะพักผ่อนแต่หัววัน” เส้นเขียนเพิงตัดบทเขา

“ใครใช้ให้ท่านพักผ่อนแต่หัววัน!” เส้นเขียนหลังหงุดหงิด “ข้ากำลัง
คิดว่าจะให้ท่านไปคอยดูแลฟ้าใหญ่เยี่ยต่างหาก ได้ยินองค์กรเกษเนาบอกว่า
เมื่อกลางวันเขากินแค่ข้าวต้มถ้วยเล็กนิดเดียวเอง”

เส้นเขียนเพิง “...”

“รีบไปสิ” เคะน้อยแซ่เส้นกำชับเสียงเข้ม

เส้นเขียนเพิงอยากแหยงหน้ามองฟ้าแล้วทอดถอนใจเหลือเกิน ทำไม
บิดาถึงมีน้องชายนิสัยจู้จี้จ้านขนาดนี้นะ

“เขียนเพิงเขาได้ตรงตรงเองได้น่า” จินเล้าอวี๋จู่จู่เคะน้อยแซ่เส้นเดิน
ออกไปข้างนอก “ไม่จำเป็นต้องไปก้าวก่ายการตัดสินใจของเขาจนเกินไป
หรอก”

“เจ้าว่าพี่ชายข้าได้เขาแล้วทั้งหรือเปล่า” จินตนาการของเส้นเขียนหลัง
ช่างล้นเหลือ

เมื่อเส้นเขียนเพิงที่อยู่ในห้องได้ยินเขาก็แทบจะกระอักเลือด

จินเล้าอวี๋หลุดซา “ไม่น่าใช่ จากความเข้าใจที่ข้ามีต่อเยี่ยจิน หาก
เรื่องเป็นเช่นนั้นจริง เวลานี้เขาก็ควรจะคว่ำดาบไล่ฆ่าเขียนเพิงสิถึงจะถูก”
ไหนดเลยจะยังยินยอมให้ฝ่ายนั้นคอยดูแลอยู่เช่นนี้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่อง
เสียสละตัวเองรับพิษแทนจนบาดเจ็บเลย

ดังนั้นมันจะต้องมีเรื่องราวความรักอันซาบซึ้งสะเทือนใจอยู่ในนั้น
เป็นแน่! และจะต้องน่าเศร้าเสียยิ่งกว่าบทละครสามสามัญทั้งหมดรวมกัน
อีกด้วย!

เส้นเขียนหลังทั้งแสนเสียดายทั้งทรมันทวย อยากรู้ใจจะขาดจริง ๆ นะ!

ฉันเล่าอวี “ไม่ต้องคิดแล้ว ไปเก็บกวาดห้องให้ท่านอาจารย์กับข้า
เถอะ ดูจากที่นัดหมายกันไว้ ท่านผู้เฒ่าน่าจะมาถึงเย็นวันนี้แล้ว”

ดอชญา